

גליון שיחת חברים מימי הנחל

י"ז ע"י
איחוד האברכים הצעירים דחסידי ברסלב ירושלים
"מורשת הנחל"

תורה הזמנית: ל'

גליון כ"ח

ימי החנוכה תשע"ה

נקודת החבר

נתן יוסף בורשטיין

עושים את זה.

לכן ראוי להביא לשונו הטהור של מוהרנ"ת בליקו"ה (כבוד רבו ות"ח ה"ג) ששואל את השאלה הזאת בזה"ל "אבל איך נזכה לזה בעצמו שנשתדל בענין זה לבקש ולחפש את הצדיק האמת עד שנזכה למצאו, ולזה אנו צריכין להמשיך עלינו אור הצדיק בעצמו שהוא בעצמו מאיר לנו ומעורר אותנו שנשתדל לבקשו ולמצאו" עכ"ל, דהיינו שבאמת קשה מאוד לחפש את הצדיק וצריך איתערותא דלעילא כדי שנזכה לחפשו, והשתא הא גופא קשיא איך נזכה להמשיך את אור הצדיק כדי שנתעורר לחפשו? ע"ז נתן לנו השי"ת את ימי החנוכה הק', וציינו להדליק נר חנוכה, ועיקר הכוונה בהדלקת נר חנוכה כותב ר' נתן שם: "וכשמדליקים הנרות צריך לכוון שנזכה ע"י קדושת מצוה זאת, שנמשיך עלינו אור הצדיק וע"ז נזכה לחפשו ולבקשו עד שנמצא אותו".

למעשה, קומי אורי כי בא אורך, מגיעים ימים שאנו יכולים לזכות שהרבי בעצמו יעורר אותנו לחפשו עד שנמצא אותו, וכשנמצא אותו נזכה לחיים טובים ככל הלשונות הנפלאות שהזכיר מוהרנ"ת בתפלות, ולכן, טייערע ברידער! הערט אויף צו זיין "שלימוזל'ניקעס" יש לנו הזדמנות פז לשנות את חיינו לטובה ולברכה, וכל זה ע"י הדלקת נרות חנוכה בלבד "מאמץ קטן רווח גדול"!!!!!!

אמנם אפשר לקבל 'כדי חיונו' בלבד, ואפשר לקבל מלא חפניים

באופן שאשתנה בשינוי הניכר, וזה תלוי בפיק ובלבבך כמה שיותר תפלות לפני חנוכה לזכות לקדושת חנוכה ולאור הצדיק, ובשעת מעשה עוד מעט מחשבה על ההדלקה, קצת יותר כוונה לזכות לאור הצדיק, עוד הסתכלות על הנרות הקדושים מתוך רצון והשתוקקות לקבל את האור הגנוז, קצת יותר ללמוד ספרי רבינו בחנוכה [ובפרט התחדשות בליקוטי מוהר"ן מחזור ט"ז], עוד חבורה וכינוס של אנ"ש, ו'אחר הפעולות נמשכים הלבבות' ונזכה ע"י המצוה להאיר את הנשמה באור הצדיק ולחפשו עד שנמצא אותו, ונלך בדרכיו ונקיים עצותיו, ונזכה לכל מה שרוצה להביאנו - לתכלית השלמות, אמן.

אור הצדיק המתגלה בחנוכה

"ברוך ה' אלוקי ישראל אשר לא השבית לנו גואל... וקרננו לכלליות שבעת רועי ישראל" (מתוך שיר ידידות לר' יצחק ברייטר).

אשרינו מה טוב חלקינו שזכינו לדעת כאן בעולם הזה מאור אור האורות רבינו הק' הננמ"ח זיע"א, והנחיל לנו עצות נפלאות אשר על כל עצה ועצה אפשר לומר: "אלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא דא!" ואפשר לדבר ולכתוב על כל דבר בלי סוף, אבל יש נקודה שהיא החידוש הגדול ביותר אצל הרבי, וזה 'הצדיק בעצמו', דהיינו כוחו הגדול שבו תלוי כל תקוותינו, כמו שכותב מוהרנ"ת בליקו"ת (ל"ג ח"ב) על הצדיקים האמיתיים "מחמדי עינינו, גאוני עוזינו, עטרת ראשנו, הודנו זיונו פארנו חיינו ואורך ימינו, שרשי נפשנו רוחינו ונשמתנו, אורותינו גדולתנו קדושתנו, תקוותנו תכליתנו נחמתנו ושמחתנו, תורותינו תפלתנו" עמוד והתבונן בלשונו הזהב של מוהרנ"ת, איך שכל החיים של האדם היינו התפלה הקדושה וכו' וכו' הכל תלוי בצדיק, ולכן היסוד הזה ש'צדיק' שמו צריך להיות בראש מעינינו, ולהשקיע מאמצים לחפשו עד שנמצא אותו, וכמש"כ בליקו"ה (השכמת הבוקר ה"ד, אות ז') "כי צריכים לנדד שינה מעינינו ומעפעפינו תנומה, לשוטט ולבקש ולהרבות בתפלה ותחנונים, שיזכה למצוא הצדיק האמת שיוכל לרפאותו ולהכניס בו השגת אלוקות, כדי להציל נפשו מני שחת".

וכיוון שהבע"ד יודע שבהתקרבות לצדיק כראוי זוכים להגיע למה שצריך להגיע, וניצולים מכל מה שרוצה להכשיל אותנו, ממילא כל עסקו הוא להשכיח את העסק בחיפוש הצדיק, ולפעמים אפשר להיות 'ברסלב'ר חסיד' להתפלל עם אנ"ש, ללמוד ספרי רבינו, ואפילו לקיים העצות, ואעפ"כ עדיין רחוקים מהצדיק, וממילא רחוקים מהתכלית, וזה דבר מאוד עדין ודק, כי בשלמא אם אומרים לעשות פעולות חיצוניות כקיימת חצות, יציאה ל'פעלד', לימוד הספרים וכו' וכו', על אף שזה קשה - אבל עוד אפשר לעשות, אך לחפש את הצדיק בעצמו לא כ"כ מובן מה רוצים ממנו, ואפילו אם מובן לא ידוע איך

דבר האיחוד

לקראת ימי החנוכה הק' זכינו בסייעתא שמיא להוציא שוב את הגליון המבוקש. ועל אף המניעות הרבות לא הרפו רבים שוב ושוב לבקש ולהחנן ליהנות מזיו אורה. ורק בזכותם אורנו חיל וכ"ח להוציאה אידרא. זה לנו גליון הכ"ח, יתן ה' ונוסיף כח לעבודתו יתברך להתחזק בדרכי ועצות רביה"ק, וקווי ה' יחליפו כח.

העורך

סיפור התקרבות

מאיר יחיאל המבורגר

הורי היקרים שיחי' השקיעו מאוד בחינוכי בכל כוחותיהם ויותר, ובפרט התפילות של אמי מורתי תחי' בדמעות שאלך בדרך ישרה, בטוחני שהם גרמו לכל הטוב שזכיתי עד היום...

והנה רבינו אומר כשמשותקים לעשות מצוה אעפ"י שאין עולה בידו יזכו ילדיו לזה, ולכן זכה אבי שהשתוקק ועדיין רוצה לגור בארץ ישראל ולכן זכיתי אני לבוא ללמוד פה בישיבת "דרכי תורה", וכאן בארץ הקודש הוא מקום מסוגל באמת לנצח המלחמות ולזכות לקיים התורה באמת.

כמו כל בחור בישיבה היה לי זמנים שבהם הצלחתי מאוד וכן זמנים להיפך ובזמנים הטובים שלומדים וכו' מרגישים קירבת ה' וכו' אבל אח"כ בזמנים שהולך שלא כסדר שוב חושבים אולי זה לא בשבילי וכו', והנה כאשר הגיע זמן שובב"ם הצלחתי מאוד בלימוד רציפות, אולם אח"כ לא הרגשתי טוב ונפילתי מלימודי, וניסיתי כל הסגולות ולא עזרו.

יחד אתי בישיבה למד הבחור לוי יצחק גרוסמן, אשר היה מרבה לדבר דיבורים נפלאים חזקים מלאים באמונה ובשמחת

המצוות, וכאשר ראה איך שירדתי פלאים ריחם עלי ברחמנות אמיתי (כמבואר בתורה ז' תנינא שעיקר הרחמנות הוא להוציא את בני ישראל מהעוונות כי כשנפלים לעוונות - שעם ישראל לא שייך לזה בכלל - אי אפשר להם לסבול) והתחיל לקרב אותי קצת.

ומחמת שהיה קשה לי מאוד הלימוד התחיל ללמוד אתי בדברים המושכין את הלב והתחיל בספר הקדוש סיפורי מעשיות, והסיפורים הנוראים פעלו את פעולתם ועוררו אותי מאוד מהשינה העמוקה, וכאשר למדנו המעשה של התם הסביר לי על הדרך של חיפוש הנקודות הטובות ובזכות זה התחלתי להעלות מהירידות שהיו לי, כי עד אז כל הקירבה לה' היה תלוי בהצלחות, ומחמת כן כשלא הצלחתי באיזה דבר הרגשתי שה' אינו רוצה בי ח"ו ומהסיפור של התם למדתי חיזוק גדול מאוד שבאמת הקב"ה לא מודד לפי ההצלחה כלל רק לפי הרצון, כמו שרבינו אומר שעיקר הוא

הרצון, ובזכות זה גרשתי את כל העצבות ורגשי האשמה שהייתי מרגיש תמיד והתחלתי לשמוח שלא עשני גוי ועל כל נקודה טובה.

כאשר הגענו לסיפור של הבעל תפילה התעוררתי מכך איך שרבינו בחכמה נפלאה מבטל כל תאוות העולם ומראה אמינות התפלה של הודאה ושבח להקב"ה, באשר גם חכמה והצלחה הוא אחד הכיתות שרבינו מגנה אותם.

וכאנשי הבעל תפילה התחיל לוי יצחק בחכמה למשוך אותי להתבודד בשדה באמרו הרי אתה 'חסיד' מדוע אינך מציית לר' אלימלך זיע"א ולשאר צדיקים שאומרים להתבודד?! והתחלנו ללכת כל יום להתבודדות בשדה אשר בסנהדריה המורחבת.

באחד השבתות הזמין אותי לסעוד יחד אתו אצל זקנו החסיד ר' משה שור שליט"א. והנה באמצע הסעודה קרה דבר מפתיע: ילד קטן נחנק מעצם ואצל העולם נהיה צעקה ובלבול מרוב בהלה, אבל כאן אני מבחין שכולם ממללים בפה בתפילה לה' שהעצם יצא בשלום.... וזה היה לימוד גדול בשבילי לראות איך שחיים עם השי"ת ומתפללים אליו על כל דבר קטן וגדול, שזהו עיקר התחברות והתקשרות להשי"ת.

במשך הזמן משך אותי לבוא לחברות הבחורים "מורשת הנחל" בלילי השישי, והתחברתי מאוד אל השירה והזמרה בהשתוקקות אמיתי להשי"ת, עם דברי ההקדמה של הר"ר ראובן שיף הי"ו, ואח"כ השיחה בחבורה עם ר' שמעון צבי שפירא הי"ו שהיו מלאי חן אמיתי בתמימות ובבהירות שלא שמעתי בשום מקום! כי בחיפוש לפני התקרבותי הייתי בהרבה מקומות ואצל הרבה אדמו"רים ולמדתי הרבה ספרים ולא מצאתי מרגוע לנפשי עד שמצאתי דיבורים אלו של המוכיח הראוי אשר בזה הוא 'נתן ריחו' וכו'.

כל השבוע הייתי מחכה ומצפה לליל שישי מחמת גודל האור והמתיקות שהיה שם. אני זוכר איך ששרו שם נגוני ברסלב עתיקים והניגון "ציון ציון ווי בענק איך אזוי..." כמו"כ צרוב בי הדיבורים של ר' שמעון צבי "מען פארט צום הייליגען רעבין! דעם רעבינ'ס ר"ה איז דאך אין לשער!".

באותו הזמן התחלתי להתבודד יותר והרגשתי מתיקות נפלאה בזה טעם גן עדן כמדבר איש אל רעהו. כמו"כ נסחפו בחורים

מהישיבה לבוא לחבורות ולשדה עד שבאמצע הקיץ היה 15 בחורים מגיעים לשדה כל יום. ואז סיבבה' בהשגחה נפלאה שפגשנו בשדה יהודי יקר מאוד ר' דוד אריה בריזל שליט"א והתחיל לדבר איתנו כל יום בשדה דיבורי אמונה ועל החיוב להודות לה' תמיד והתחזקות נפלא, וכל פעם כשסיימנו עשינו ריקוד והוא הצטרף ואמר שבדיוק גמר באותו זמן וליוה אותנו כל הדרך חזר לישיבה, ונתן לנו חשק מאוד להתבודדות והיה טעם נפלא מאוד, ובחורים מהישיבה היו מתלוצצים מאתנו אבל לא שמנו לב אליהם, ובמשך הזמן אף הם הצטרפו אלינו. ובאמת גם כל הבחורים וגם המשגיחים התפלאו מאוד מזה שבבין הסדרים במקום ליהנות ולנוח קצת וכו' הולכים לדבר לה', וגם ראו העבודה שבלב בתפילות וכולם בסוף

שיבחו רבינו מאוד, ובהמשך הזמן הצטרפו גם בחורים מהישיבה "עמלה של תורה" שעברנו על ידה בדרכנו השדה.

ואז התקרבו ימי ראש השנה הק' ולוי יצחק הציע לי שהוא ועוד בחור ברסלבאי מוכנים לשלם לי את הנסיעה לאומן, בהסבירו לי שבעצם חייבים לנסוע. ואני אעפ"י שטעמתי כבר אבל עדיין זה לוקח זמן ויש הרבה מניעות מלהתקרב באמת ויש הסתרה גדולה מאוד על רבינו, והרגשתי מכך מבובל מאד עד שהתפללתי בהתבודדות שיציל אותי מזה רח"ל... כך היה כמה ימים, אבל לוי יצחק התווכח עמי והסביר למה דווקא חייבים לנסוע לצדיק ולצאת מא"י לצדיק שנפטר – דברים שהיו תמוהים אצלי מאד, אחרי כמה

ימים והרבה דיבורים הייתי בהתבודדות בסנהדריה ונפל לי כעין רוח הקודש "איך אתה שואל על רבינו? הרי הוא הציל את חיך והציל אותך מהבלי עולם הזה ובזכותו אתה עדיין מסתפק?!..." וב"ה ברחמים גדולים של השי"ת קבלתי הכרטיס ונסעתי.

ככל שנסעתי התגברו הגעגועים מאוד ובהגיעי לציון רבינו הקדוש והנורא התחלתי לבכות בכיה חזקה שלא בכיתי בחיי כל כך הרבה זמן בלי הפסקה, ונפתח לי לב חדש לב בשר ורוח חדשה נשפך בקרבי.

בר"ה הרגשתי התעלות נפלאה, התפילות התקיימו בהתעוררות והשתוקקות וממש ההרגשה שממליכים את ה' כפשוטו על רמ"ח אבריו ושם"ה גידיו ועל התלויים בנו בשמחה ובמחויאת כפיים, ובפרט כשאמרו "מלך על כל העולם כולו בכבוד והינשא על כל הארץ ביקרך והופע בהדר גאון עוזך על כל יושבי תבל ארצך" וכו'.

והיה לי התעוררות אמיתי שלא היה לי בכל חיי והמתיקות והעריבות והנעימות אי אפשר לתאר כלל, הלוואי שכל עם ישראל יזכו לבא לשם בעזהשי"ת וגם בתשליך היה נפלא מאוד כשראיתי איך שכל עם ישראל מכל הגוונים מתקבצים אצל הצדיק האמת ראיתי ההתפארות שיש להקב"ה מעם ישראל. בער"ה הבכיה על הציון שאין בשום מקום בעולם כזה בכיה הן שכל כך הרבה בוכים והן שזה בכיה רק להמליך ה' ושל תשובה ושמחה כמו שאומר רבינו שבכיה ר"ת ב'שמך י'גילון כ'ל ה'יום, וגם השמחה הגדולה מאוד והריקודים שרבינו אמר אני אראה לכם איך שהיו פעם שמחים הרגשתי באמת שזה דוגמא של ימות המשיח.

אחרי תשליך שמעתי דיבורים נלהבים כגחלי אש מר' ישראל מאיר ברנר שליט"א שהייתי הולך אליו כל שבוע במשך הקיץ יחד עם לוי"צ, גם נהייתי מאוד מהכנסת אורחים הנפלא של ר' משה שור שם התארחתי במשך הימים הללו, ושל ר' ברוך מרדכי פראנק והדיבורים שלהם חיזקו אותי מאוד.

במוצאי ר"ה באמצע הריקודים אני זוכר שהחלטתי "פה אשב כי איזיתיה!" והלוואי שבתי בבית ה' כל ימי חיי אמן.

3

בדרך חזר דיברנו כל הדרך שיחת חברים מגדולת רבינו ואיך שכל העולם צריכים אליו מאוד, שהרי היצר הרע מרמה את העולם שכאילו יש טוב בעולם הזה וממילא נופלים לעצבות ולכן צריכים את הרופא הגדול ביותר שירפא אותנו וישיב אותנו בשבעה משיבי טעם.

קצת אחרי סוכות התארסתי למשפחה חשובה מחסידי ברסלב נכדי הרה"צ ר' שמואל שפירא זצ"ל. [כמה מהמונעים להתקרב אמרו לי שבגלל התקרבותי לא אמצא שידוך, ובאמת התארסתי השני מבין חברי! וכאן המקום להודות לכל אלו שקירבו אותי לרבינו ובפרט לחבורות "מורשת הנחל" ישלם להם ה' כפעלם בכל הברכות ובהצלחה גדולה בכל מעשיהם ובפרט בפירסום והידור שם רבינו בעולם שזה עיקר עיסוקנו כצאות מוהרנ"ת זיע"א]

ג. ב. כשר' לוי"צ בנדר סיפר סיפורים של התקרבותו לרבינו והנסיעות במסירות נפש תמיד הדגיש ואמר למה אני מספר כל זה רק בגלל שרבינו אמר "לבניכם תודיעו מה שהיה" וישענו על כוחו הגדול ויסמכו עליו.

לפנינו מכתב גדוש תוכן עמוק ופנימי, בעושר רב של תורות ושיחות מכבשונה הלוהט של תורת ברסלב, לגלות את סוד אור ימי החנוכה הק' באור נגהות.
רב תודות לבניו החשובים שהוֹאִילוּ מטובם לגלות צפונות וגנוזות מאוצרו להיטיב מטובו לאחרים.
המערכת

~ מאי חנוכה? דתנו רבנן וצדיקי הדורות! ~ סודו של אור החנוכה על פי משנת רבינו הק' זיע"א

בזה]. שהוא המשפט וכור הבחינה איך אוֹחַז האדם בכל המדות והתאוות, כי מי שזוכה לייחד את עצמו בשעה ומקום מיוחד, להפיל תחינתו לפני הבורא ב"ה היודע מחשבות אדם, ומדבר אליו דיבורים היוצאים מן הלב באמת ובתמים ומאמין שהקב"ה עומד אצלו וגם רואה מעשיו וחוקר כליותיו, מובן מאליה שאיש כזה אינו יכול כבר להטעות את עצמו בדמיונות של שטות, לומר שלום עלי נפשי ומה חסר לי עוד, הלא הנני בן תורה ובעל עבודה ומעשי"ט וגם בעל מדות טובות. כי המתבודד האמיתי יודע היטב שלגדולתו ית' אין חקר, וכל העבודות הגדולות שבעולם הם אין ואפס נגד עבודת המלאכים והשרפים, וכמובא בשיחות הר"ן נ"א מי יכול להתפאר בעצמו שהוא עובד את השי"ת, רק "קלאמירשט גידאווינט קלאמירשט גילערינט", [כאילו מתפללים וכאילו לומדים].

ומי שמרבה ועוסק ביותר בענין השתפכות הלב והנפש לפני השומע תפלה, מרגיש ביותר גדולתו ית', וכי עדיין אין עוד שלימות בעבודתו את השי"ת, בפרט מי שיוֹדע מהאור הגנוז ומתחנן אליו ית': רבש"ע, הטעימיני נא טעם אור הגנוז האמתי, להרגיש בבירור שבלי האור הזה הנני הולך במחשכים, ואין לי שום חיות ונעימות בתורתו ועבודתי לפניך - - - ועוד מיני תפלות ותחנונים כאלה... כל אחד כפי ערכו, וכפי הרגשתו ברוממות קדושת רביז"ל ובנחיצות תורותיו ועצותיו ורפואותיו וכו'. - אדם כזה, לא יונה את עצמו בהטעיות שונות, ולא יבוא לחשוב שעבודתו היא תמה ושלימה וכאילו שאין לו עוד מה לעשות למען שיפור והטבת מעשיו לתיקון ושלמות הנפש.

כי זאת יודע כל אחד ולב יודע מרת נפשו, שמלשונות התפלות הקבועות לנו ומסודרות מאנשי כנסת הגדולה, על פי רוב אין האדם מתפעל כ"כ לדעת בהרגשת האמונה לפני מי הוא עומד להתפלל, כי הם כבר רגילים ושגורים בפי כל במצות אנשים מלומדה, וע"ז אמרו חז"ל (גמ' ברכות ו'): כרום זולות לבני אדם, שעבודת התפלה עומדת ברומו של עולם ובנ"א מזלזלין בהם. אבל מי שמכין את עצמו לייחד לו שעה ולהתבודד במקום מיוחד לשוח את כל לבבו לפני השי"ת בדברי פיוסים וריצוים, הוא צריך כבר לברוא דיבורים חדשים בבחי' "בורא נב שפתיים", ממילא מוכרח לדעת מה הוא מדבר ולפני מי הוא מדבר, [כי לא יעשה את עצמו שחוק בעיניו, לפנות מכל עסקיו לישב בחדר מיוחד מבלי לדעת מה הוא עושה]. ועל ידי כך, תחדור עוד ועוד במצפוני לבו ובחדרי בטנו ההכרה האמיתית והאמונה הק', שהשי"ת עומד עליו ושומע

בעזה"י, פעיה"ק ירושלים תובב"א

יום ב' דחנוכה תשכ"ה לפ"ק

ברכת ה' מציון ימלא חפני טיבותא, למע"כ ידידי חביבי אהובי כלבבי, חוסה בצל עץ החיים הנצחי וכו', הר"ר ... הי"ו יופיע ויזרח עליו אור החנוכה הק', ע"ש כב"ב יחיו עדי עד...

אחרי דרישת שלומו הטוב כמשפט וכדת.

הנה עלה במחשבתי מתוך הטרדות, לכתוב למע"כ, כמה מילי מעלייתא מענינא דיומא, השייכים גם לכל יום ויום, כי לית יום דלית בי' טב, רק צריכין לחטוף בעת הטוב ביותר, בפרט בימי החנוכה האלו הק' אשר בהם מאירים ומזהירים ביותר כל הטובות והישועות בכלל ובפרט, לנו ולכל ישראל תשועה גדולה ופורקן כהיום הזה.

כי על כן הם ימי תודה והודאה, כדי להרבות הלל ושבח להשי"ת על כל גמולו הטוב אשר גמלנו גם כהיום הזה, ויט אלינו חסד ויושיענו למען שמו, ולא השבית לנו גואל ומושיע, אשר יעסוק בתיקוננו ופדות נפשנו לקראת הגאולה העתידה לנו בקרוב, ויאר לנו באור החנוכה שלו, אש תמיד תוקד לא תכבה עד משיח צדקנו, ואשר ע"כ מרומז שם הקודש "נחל", בתיבות ל'הדליק נ'ר ח'נוכה, כידוע לנו מ"ליקוטי הלכות" בשם האריז"ל, הכל כדי להורות לנו שכל קדושת אור החנוכה נמשך מהנחל נובע וכו', אשר בכוחו לפעול בקשת "סלח נא" על כל ישראל, כאשר אמר בפירוש: "וואס קלעקט אייער תשובה? - איך טו תשובה פאר אייך !", מה מספיקה התשובה שלכם? - אני עושה תשובה עבורכם !.

ובכח הזה אשר הולך לפנינו, להאיר לנו את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה, יכולים כבר גם קטני ערך כמונו, לאזור עוז וגבורה לשפוף שיחנו כמים נוכח פני ה' ולבקש מלפניו ברחמים ותחנונים: "רבנו של עולם, סלח נא... - ולצעוק מעומקא דליבא אפילו אלפים פעמים: "סלח נא"...או סלח נא"... עד שנוכל לפעול באמת, שיאמר ה': "סלחתי כדברך" !!!

ובפרט, מי שרוצה באמת לטעום "טעם אור הגנוז" מגניא דמלכא, הצפונים אצל אור האורות וכו', בוודאי צריך להרבות בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו, [כידוע שיחת מוהרנ"ת

ומאזין כל הגה היוצא מפיו, ומזה בעצמו מתפעל נפשו ביותר, עד שבא לידי ביטול כל ההרגשות החומריות שלו, וכל הישות והדמיונות חולפין ממנו, ואז מתחיל להתוודות על כל מעשיו שלא היו כהוגן, ומגלה לפניו ית' כל מכמני לבבו באמת ובתמים בלי שום הונאת עצמו, ומתחיל לצעוק על להבא, שירחמהו השי"ת וירבה לסלוח לו על העבר ויחזק כוחות נפשו לעתיד, שלא יחזור על מעשיו ככלב שב על קיאו, ומי שאכל שום יחזור ויאכל שום?! ובוודאי ממשפט צדק הזה של חשבון נפשו, לא ימלט בשום אופן שלא ישאוף מעתה, ויחתור בכל עוז להטיב מעשיו להבא, מה שיחולל שינוי לטובה בכל לימודיו ותפלותיו ועשיותיו בעבודת ה'.

ובייחוד כשמקשר נפשו ונשמתו בכל מצוה ועשי' והנהגה טובה להצדיק הגנוז הננמ"ח אשר חידש וגילה עצה נפלאה זו, אין ספק בזה שקונה שלימות בכל מעשיו ומדותיו ודאדא ב' כולא ב', וזוהי הכוונה האמיתית של מצות "ולדבקה בו" שאמחז"ל הדבק בתלמידי חכמים, להיות דבוק וקשור במוחנו ודעתנו להימנות תלמיד להחכם המופלא בדורו של משיח, אשר כל העולם צריכים לתלמודו שהם ספריו הק'. ובזה בעצם, תלוי כל הגאולה של כלל ישראל, כידוע לנו מה שאמר מוהר"ר נפתלי ז"ל תלמיד רביז"ל לה"ר אהרן ליפעוועצקי ז"ל [הוא קיבל ממוהרנ"ת המגילת סתרים] בזה"ל: אז רוב וועלט וועט האננעמען דעם "ליקוטי מוהר"ן", קעמען זיך רעכטין אויף משיח'ן!!! [כאשר רוב העולם יקבלו את ספרי, אפשר להתכונן למשיח!!!] - ובפרט מה שאמר רביז"ל בעצמו: שכל ספריו הק' הם אתחלתא דגאולה!!! - וע"כ כל התקרבותנו אליו ז"ל ולימוד ספריו הק' וקיום עצותיו האמיתיים, זהו המשכת אור החנוכה הק'! דהיינו למלא מוחנו, ולחדש שכלנו בשמן משחת קודש של דעת אדמו"ר ז"ל שנחשב כבנין וחנוכת המקדש, ועוד כלול בזה ג"כ המשכת אורו של משיח המשוח בשמן המשחה של אור הגנוז וכו', אשר בקרוב נזכה לגאולת ופדות נפשותנו ע"י המאורות הגדולים האלו.

– ואמרתי לרמז בשמו הק' של אדמו"ר ז"ל ענין "חנוכה", כי נ'ח'מ'ן נוסריקין נ'ר ח'נוכה מ'משיך נ'צח, או נ'ר ח'נוכה מ'איר נ'צח.

והנה דרך אגב, אמרתי לכתוב לו חידוש נאה בענין מוהרנ"ת ז"ל, אשר הולך ומתקרב יום ההילולא הק' שלו, והיו ימיו מאה ועשרים שנה מיום הסתלקותו בעשרה בטבת תר"ה [-תשכ"ה], והובא כבר באריכות בספר הק' "פרפראות לחכמה" על התורה "קרא את יהושע" ועל התו' "כי מרחמם ינהגם", וגם בספר הק' "כוכבי אור" ו"ששון ושמחה", גם ב"פרפראות" על התו' "חדי ר' שמעון" ועל התו' "סוד כוונת המילה", מובא שם באריכות, מענין סמיכת אדמו"ר ז"ל למוהרנ"ת ז"ל ושכל השארת אדמו"ר ז"ל הוא רק על ידו עיי"ש היטב, וכאשר אמר רביז"ל בעצמו על מוהרנ"ת ז"ל: לולא הוא לא הי' נשאר ממני אפילו אבלעטיל [עלה אחד] שמות! ושיש לו חלק גדול בספרו ליקו"מ! [ראה – חיי מוהר"ן שס"ט-ש"ע] והוא הוא התלמיד בחי' משרת משה עבד ה' ובחי' פני יהושע כפני לבנה אשר קיבל מאור החמה והשמש שהוא

אדמו"ר ז"ל. ומאחר שמבואר לנו בהתו' "אשרי תמימי דרך", שאי אפשר לקבל אור השמש בחי' חכמה כ"א ע"י אור הלבנה בחי' מלכות, כדי לצמצם את האור הגדול שכ"א יוכל לקבל את האור בהדרגה, ממילא מובן מזה, שאף אנחנו א"א לנו לקבל את האור הגנוז הנפלא אשר גם מגנה את השמש ביופי הדרו וזיוו והשמש מתבטלת אליו כשרגא בטיהרא, הוא אור הצפון והנעלם מעין כל חי אדמו"ר ז"ל, ובאמצעות מוהרנ"ת ז"ל שהוא אור הלבנה מלכות, [נתן" עם הכולל בגימטריה "מלכות" עם האותיות], יכולים גם אנשים כערכנו לטעום מאור הגנוז אשר אין העולם כדאי להשתמש בו.

ועי"ז מרמז לנו מה שאנו מציבים נר של השמש ע"י נרות החנוכה שאסור להשתמש בהם, וד"ל. וכשם שאי אפשר לתורה שבכתב בלי תורה שבעל פה שהיא בחי' מלכות, כך א"א לנו להתקרב לרביז"ל בלי מוהרנ"ת. וכל מה שנרבה יותר בלימוד ספרי מוהרנ"ת ז"ל, כן נזכה להרגיש ביותר נעימות ספרי רביז"ל ואשר בהם גנוזים וצפונים אור הגנוז שבשבעת ימי בראשית, ובספר "כוכבי אור" בהתחלתו מביא ששמע מאביו הר"נ מטולטשין זצ"ל, שאחר שיצאו לאור ספרי מוהרנ"ת ז"ל צריך להיות עיקר הלימוד בהם. ועפי"ז נוכל לרמז במה שמובא בהת' "כי מרחמם ינהגם", שכל אחד כפי מה שפועל ביוהכ"פ בקשת סלח נא, כן זוכה לעשות חנוכה עיי"ש.

והנה כבר ידוע מה שאמר מוהרנ"ת ז"ל: "דעם רעבינס זאך איז ר"ה, און מייך זאך איז יום כיפור!" ועי' ב"כוכבי אור" חלק חכמה ובינה, מה שמרמז בתיבות "חנוך המרבה לסלוח" שהוא בגימ' "נתן" שמו של מוהרנ"ת, אשר אלו התיבות אמרם כמה פעמים לפני הסתלקותו עיי"ש.

וזה הי' כל ענין מוהרנ"ת ז"ל בשיחותיו ובספריו ובתפלותיו, להמשיך על ישראל סליחת עוונות ע"י דבריו המתוקים המחזקים ומאמצים את האדם להתעוררות בעבודת השם, מבלי להתיימש חלילה מחמת ריבוי העוונות והחטאים, ואדרבא, מה שהוא גרוע ביותר ומלוכלך בחטאים ביותר, יכול לגרום בהתעוררות תשובתו ובקשת סליחתו, נחת רוח גדול ביותר להשי"ת בבחי' כד אתי יתרו וכו', והכל בכוח רבו רביז"ל אשר גילה נפלאות על פסוק: "סלח נא" [בגימ' נחמן עם הכולל], ובזה אפשר לרמז: שכפי הסלח נא ביוכ"פ שהוא ענין מוהרנ"ת ז"ל, כן הוא החנוכה שהוא אדמו"ר ז"ל זיע"א, והא בהא תליא, דו"ק והבן.

כן נזכה באמת בזכותם הגדול והנורא מאד, לבלות כל ימינו ושנותינו בספריהם הק' לעובדא ולמעשה, וכל עוד נפשותנו בגופנו לא נרפה ולא נעזוב אותם, רק למלאות מוחנו ולהגדיל דעתנו ושכלנו ממאור קדושתם, ובזה יאיר לנו אור החנוכה הק' תמיד ולנצח נצחים, עד חנוכת הבית השלישי שיבנה בב"א...

ידידו הדורש שלומו,

ומצפה לשמוע ממנו כל טוב סלה,

נחמן ישראל בהרה"ח אאמור"מ שליט"א בורשטיין

והודעתם לבניך

"אייערע קינדער ואלט איר דערציילן וואס דא האט זיך גיטאן"
(שיחות הר"ן ר"ט)

לדון לכף זכות את החניך

המדה הטובה של "לדון לכף זכות" נחשבת בחז"ל ובכל הספרים הק' כיסוד גדול מאוד בחינוך הרוחניים והגשמיים גם יחד.

מעטים גם יודעים שהוא פסוק מפורש בתורה: "בצדק תשפוט עמיתך", (ויקרא פ' קדושים י"ט ט"ו, וכפ' רש"י שם) וגם נמנה בין התרי"ג מצוות בסמ"ג מ"ע ק"ו וברמב"ם מ"ע קע"ז.

ולענייננו, בחינוך ילדינו אנו זקוקים למדה הזאת מאד, מכיון שכשאנחנו בוחנים ושופטים את הילדים במעשיהם כדי לחנכם, הראיה וההבחנה שלנו תהיה מאוד מוטעית ומועותת באם איננו דנים אותם לכף זכות כפי שתורתנו הק' דורשת.

טעות גדולה הצליח הבע"ד להחדיר באנשים רבים, והענין הנשגב הזה של לדון לכף זכות מתפרש בעיני רבים וטובים שצריך כאילו לדון את כל אחד ואחד ממש כצדיק גדול, ושכאילו כופים עלינו למדוד ולחשוב על כל בר ישראל דברים שאינם הגיוניים חלילה.

אבל האמת אינו כן, אלא שכפי שלימדנו חז"ל הק' וכפ' הראשונים (כמבואר בארוכה בחפץ חיים כלל ג' אות ז'), צריך לשפוט את האנשים הבינונים באופן שיש ספק שקול, ולנטות ולהאמין שמסתמא יש בהם צד זכות ולסבור כן באמת, משום שיש באמת בכל אחד ואחד מיישראל כ"כ הרבה זכות וטוב, שבלי מחשבה מעמיקה א"א לראות אותם כלל,

גם בדברי רביז"ל ומוהרנ"ת ז"ל יש הרבה מאוד שיחות ומאמרים להוכיח עד כמה שיש זכות ונקודות טובות בכל אחד מיישראל, ואין כאן מקום להאריך בזה.

ברם, כלל ראשון הציבו לנו חז"ל בזה בפרקי אבות: "אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו" (אבות פ"א), ופשוט שכדי להגיע "למקומו" צריך הרבה זיכור מהמידות הרעות, כגון: כעס, קנאה, צרות עין, גסות רוח, וכמובן שהעבודה במידות אלו איננה קלה, ודרושים יגיעות גדולות עד שזוכים להיות נקי מהם בכדי להגיע ללימוד זכות כמו שצריך.

ע"כ בחינוך הילדים, כמו שאמרנו במאמר הקודם, אם לא נעבוד על נושא זה בעקביות מרובה עם הרבה הרבה תפילות לא נוכל בשום אופן לעמוד על טיבם האמיתי כדי לדעת איך לחנכם.

מלבד זאת, יש חידוש נוסף בדברי רביז"ל בליקו"מ תו' רפ"ב ומוהרנ"ת ז"ל באו"ח הלכה א': "שע"י שמוציאים בנפש מיישראל נקודה טובה ודנים אותו לכף זכות, עי"ז הוא עולה באמת לכף זכות אפי' הוא רשע גמור".

דהיינו, שחוץ ממה שע"י שדנים לכף זכות, הראיה שלנו נכונה יותר ואמיתית יותר, יש כאן עוד סגולה מיוחדת שע"י שנדון את ילדינו לכף זכות מעלים אותם עי"ז באמת לכף זכות, וא"כ יוצא, שנחסך מאתנו הרבה עבודה, עוד בטרם כניסתינו לפעולות בחינוך, ע"י הכח הסגולי שיש בדבר.

ושוב, אע"פ שכדי להגיע לדרגה של לדון לכף זכות באמת, צריך להזדקק הרבה כנ"ל, אבל מה אנחנו לא נעשה עבור חינוך ילדינו, אם אי אפשר לגשת לחינוך בלעדי יסוד זה, וכדרך כל העבודות הקשות שבמקדש שמתחילין בהדרגה מעט מעט עד שזוכין לזה בשלמות בעז"ה.

האמת, שקל לנו יותר לדון אדם מבוגר מאשר לדון ילד קטן או בחור צעיר, משום שהפער בגיל הוא גדול, וקשה לקיים את מה שנאמר באבות: "אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו".

אבל מצד שני, בגלל שהילד גדל אתנו יחד מאז לידתו והוא נמצא תחת עינינו הפקוחה כל משך היממה, המעקב אחריו יכולה להיות מדויקת יותר.

ב"לדון לכף זכות" את ילדינו, יש גם ענין נוסף, מאוד מכריע בחינוך, משום שבילד קטן או בחור צעיר אם נכשלו בשיקול דעתנו על צד הזכות שיש בו, ובשוגג חשדנו בו בדבר שהוא נקי מזה, חוץ ממה שהפסדנו את המטרה החינוכית שאליו אנו שואפים להגיע, גרמנו גם שלא מרצוננו נתק ומשקע בינינו לילדינו, שלא יישכח כ"כ מהרה.

ע"כ לסיכום, לפני שאנחנו נגשים לפעולת חינוך צריך להתאזר עם הרבה רגיעה וסבלנות, ורחוק הרבה מן הכעס, כדי שנוכל לבחון ולשפוט את ילדינו מה מצבו באמת, ובאיזה חלק הוא באמת לקוי, ששם הוא אכן טעון תיקון וחינוך מאתנו.

ולפעמים גם אחרי פעולת החינוך שעשינו כדי להעמידו על מקומו הנכון, התגובה מצד הילד היא שלילית, ואז כנראה שההבחנה אינה נכונה ושגויה, או פעולת החינוך וצורת הדיבור אליו איננה מתאימה לו, ובמצב כזה אסור להתיימש, ובודאי לא לצאת מהכלים חלילה, אלא להשליך את עצמינו שוב ושוב עליו ית' ולהתחנן לפניו חרישית, אנא רחם עלי רבוש"ע, הורני ה' דרכך ונחני בארח מישור, רחם עלי, רחם עלי, שאזכה לישב הדעת באמת, שאדע איך לחנך את ילדי שיחיו, ואז, התוצאות הטובות יותר מובטחות בעז"ה, לטוב לנו ולבנינו עד עולם, אמן.

חוץ ממה שע"י שדנים לכף זכות, הראיה שלנו נכונה יותר ואמיתית יותר, יש כאן עוד סגולה מיוחדת שע"י שנדון את ילדינו לכף זכות מעלים אותם עי"ז באמת לכף זכות, וא"כ יוצא, שנחסך מאתנו הרבה עבודה

ומקבלין דין מן דין

מכתב מיוחד

שנכתב לאחד בתחילת התקרבותו, ללבן את ענין ההתקרבות לצדיקים והמסתעף, בבהירות ובנועם

כבוד ידידי היקר מאד, כמוה"ר יצחק... נ"י.

כבר זמן רב שאני משתוקק לכתוב אליך, רק שהעניין נדחה מיום ליום, ולא מצאתי הזמן והאפשרות לעשות זאת עד היום, אך כעת אני חושב שהדבר כבר מוכרח, והשי"ת יעזור, שאזכה לכתוב הדיבורים הנכונים, ושיהיה מזה תועלת גדולה בס"ד לעבודתו ית"ש.

ובכן, זכיתי להכירך לפני כשנתיים, כשנתיים חבורתינו הק'... בעיה"ק... ת"ו, ובמסגרת זו זכינו לברר וללבן, ולעבוד יחד, על כמה וכמה עניינים בעבודת ה', והיה מזה תועלת גדולה ב"ה, (ולצערי הגדול, לא זכינו שתמשיך אתנו, וממילא הפסדנו את התועלת הרב שהיה יכול להיות מכך, מה שכמוכן לא ידוע לאף אחד מבני החבורה כיום, מלבד מו"ח שליט"א ואני, ולדעתי ברור ג"כ שהיה יכול להיות מזה הרבה תועלת אף לך, אך אני אומר קבלו דעת).

בהמשך, כשנכנסתי לכולל בס"ד לפני כשנה, זכיתי לקשר יותר קרוב וחזק ורצוף עמך ב"ה, וזכינו לשוחח יחד על הרבה מאד עניינים, ולהגיע להרבה בירורים טובים בעזה"ת.

ובאמת, זו זכות גדולה לפגוש אברך שכזה, שצמא ומשתוקק באמת לעבודת ה' כראוי, ואינו נלאה מלחפש ולדרוש מה ה"א שואל מעמך, ואיך ובאיזה אנפין יעול קמי מלכא, וגם שהוא חכם הלומד מכל אדם, ומוכן לקבל כל דבר אמת, שפל וסבלן, נוח לבריות ונעים הליכות, כפי שידוע לכולם, וכפי שהכרתי בעצמי מקרוב, שכל זה באמת נדיר ולא מצוי.

בפרט בדורינו שכ"א עסוק בטרדותיו ועסקיו, והלב והמוח, מלבד שהם סתומים וחתומים ואדישים מצד עצמם, נוסף לזה הם שבורים ורצוצים ממה שנעשה ונשמע בעולם בכלל ובפרט, וממילא קשה למצוא בנ"א שטרדתם הוא איך נעבוד את ה' אלוקינו (אף שללא ספק, כ"א בפנימיות נשמתו זועק כל כולו, רק את זה, ונכסף ומשתוקק לזה עד כלות הנפש באופן שא"א לתאר, רק שבדרך - זה חלילה נחסם עם הרבה שכבות וכיסויים, או שהוא מורגש, אך מתורגם לדברים אחרים, כל מיני תאוות ומשיכות רח"ל, תלוי אם הוא איש מח ושכל או איש לב ורגש ודו"ק), ע"כ הוא זכות ושמחה לפגוש אדם נפלא כמוך, וללא ספק היה לי מזה תועלת עצומה, ויישר כוחך על כך.

והנה באמת, מה אומר ומה אדבר, על מצבי שלי בעבודת השי"ת, שאף שכשדברנו, השתדלתי לברר את האמת, ודברתי דברים שאולי נאה לדורשם, אך לב יודע מרת נפשו, כמה אני רחוק מאד מלקיים, אפי' חלק קטן מזה, וכש"כ ממה שיש באמת לקיים, ובעו"ה כבר עברו עלי כל כך ימים ושנים להבל ולריק, בהבלי עוה"ז ותאוותיו, וכל נסיונותיו ובלבוליו, ועוד לא יצאתי כחוט השערה מן החול אל הקודש, הי"ת ירחם עלי בתוך כלל ישראל, שאזכה לתשובה שלימה ואמיתית, ולהתחלה חדשה באמת בעבודתו ית", ובפרט בימים אלו, שהזמן גרמא, ואם לא עכשיו, אימת.

ובכל אופן, ואף על פי כן, יש חילוק גדול מאד ביני ובין אחרים, והוא בנקודה מסוימת, חזקה ועמוקה מצד אחד, ומצד שני מאד דקה ועדינה, וזה בעצם המטרה של הכתיבה כעת, לנסות להעביר נקודה זו כראוי, באופן נכון ומדויק, בצורה שיוכן כראוי ויהיה לתועלת, בעזרת השי"ת, וזהו נקודה, שמעולם לא דברנו עליה להדיא, ואפי' אצלי הוא חדש, והתחיל להתבאר רק לאחרונה ממש, אם כי ברור לי שזה בעצם היה החוט השני והבריח התיכון בכל שיחותינו, לפחות במשך השנה האחרונה, ואקווה להשי"ת שיעזור בידי לכתוב הדברים הנכונים, לאדם מערכי לב ומה' מענה לשון, שלא אכשל בלשוני ח"ו.

אקדים, שיש חילוק די מהותי ביני לבינך, באשר אתה מעצמך דורש ה', ומחפש מאז ומתמיד דרכי עבודתו בתמימות ובאמת, ואני לא הייתי בשטח זה מעולם (לכאורה), אלא מצד עצמי, הייתי מונח באדישות גמורה (שכנראה הגיע מייאוש שכבר התנחל עוד לפני שהייתה אפי' תקווה מבוססת) בכל הנוגע לעבודת ה', חייתי חיי בחור שלא מחפש כלום, רק זורם עם החיים, קם בבוקר, ישן בלילה (או הפוך...), 'מעביר' איכשהו את היום, קצת בביהמ"ד, והרבה בחדר, ספרים וכו' וכמוכן כל הבלי העוה"ז ותאוותיו, כך במשך יום שלם, וכך ביום המחר, והלאה. (בתחילה היו לי המון תכניות מקסימות ומלאות טעם בלימוד [אך לא בעבודת ה', לצער], אך בשלב מסוים, כשראיתי שאף א' מהם לא מצליח, התייאשתי [כך אני יודע להגדיר זאת היום, אז לא הגדרתי זאת כך], וממילא המצב היה נראה כנ"ל), כך בכללות, בלא להיכנס לפרטים, מחוסר נעימות, וגם מחוסר תועלת.

וכאשר התוודעתי לנקודה הנ"ל [בהדרגה כמוכן], נכנסתי ישר לעולם אחר, לעולם של עבודת ה' מחד, יחד עם הבירור הנצרך מאידך [שכמוכן נצרך כל העת לבירור אחר בירור, ועוד עומק, ועוד הרחבה, ועוד דיוק וכו' וכו'], אך לא הייתי בשלב כזה, של "רצון לעבוד את ה'", בלא לדעת איך, וממילא מובן שאין בידי האפשרות להיכנס לנעליך, ואני כותב את הדברים מנקודת מבט שלי, ואקווה שיתאים גם לך.

ובכן, בקצרה: כל יהודי יש לו נשמה, קדושה וגבוהה מאד מאד, חלק אלוך ממעל, בעצם כביכול "חתיכת אלוקות", והיא נשלחה לעולם הזה לשליחות, כשתפקידו במסגרת זו להמליך את השי"ת בעולם, היינו, קודם על ה'עולם הקטן', וממילא על העולם הגדול, שהוא מושפע מזה באופן אוטומטי, ו'להמליך' פירושו, לגלות יותר כמה השי"ת מלך על העולם, ומשיג על כל פרט ופרט, ואיך שבעצם בכל פרט שבבריאה, מונח ניצוצות של אלוקות, כלומר (במילים שלנו) הנהגה פרטית מיוחדת שמגלה על הנהגתו ית' בעולם, וע"י כל זה להתחבר אליו יותר ויותר, ולהתבטל בפניו יותר ויותר, וכך בעצם לחזור בתוך העולם עצמו, אל השורש, שהוא השי"ת, ולכלול יחד עמו את כל העולם בשורשו. וזהו בעצם המטרה של כל התורה והמצוות, להביא לידי מצב זה, שנקרא בלשון הספרים "דבקות", כך על רגל אחת.

כמוכן, שהעולם (ל' העלם) כולו זועק והיפך מזה, העולם (בפרט בשער נ', עקבתא דמשיחא), מלא בהסתרה מוחלטת, לא רואים את השי"ת, ולא את הנהגתו, רואים רק כוחי ועוצם ידי, רואים רק חיצוניות, עולם מלא תאוות ומשיכות מכל הסוגים והגוונים, כשכולם יש להם מכנה משותף אחד, והוא: להשכיח מהאדם שיש לו נשמה, להעלים ממנו מה היא נשמתו, להשכיח שיש לו תפקיד, ובעצם להרחיק אותו מהשי"ת רח"ל, ולתת לו לחיות 'חיי מיתה', של גשמיות, ואנוכיות, וחיצוניות, וחומריות, וכו' וכו', ולסלק ממנו, כל משהו של פנימיות, של אמת, של תוכן, של תכלית, ושל רוחניות, כלומר להפוך אותו "ארצי" לגמרי, ללא טיפת "שמימיות".

והמלחמה קשה מנשוא, האדם צריך להלחם נגד כל העולם, נגד כל מה הסביבה מושכת וצועקת, ואפי' נגד עצמו!! נגד גופו, תאוותיו ורצונותיו וכו' וכו', בקיצור, להלחם עם 'כ'-ו-ל-ם', ובתמידות, להזכיר לעצמו מי הוא, מה הוא עושה פה, לאן הוא חותר, מה הוא צריך להשיג, וכו' וכו', ולא לעזוב את המלחמה בשום אופן, עד הרגע האחרון.

שאלת השאלות היא כמוכן, - איך??? איך אפשר,

הרי המלחמה באמת קשה, אפי' באופן חד פעמי, כש"כ כשמדובר במלחמה תמידית, יום יום, שעה שעה.

ועוד יותר קשה, מה עושים כשפשוט "ל-א-מ-צ-ל-י-ח-י-ם..." מנסים, מחפשים, מבררים, ופשוט "לא הולך", נופלים פעם אחר פעם, נכשלים שוב ושוב, מה עושים? איך לא מרימים ידיים? וכן, מה עושים כשמגיעים לשטחים שפשוט לא יודעים מה לעשות, איך לכבוש אותם, מה הכללים פה, מה כלי המלחמה, וכו' וכו'? ובקיצור, מלבד הקושי לדעת ולזכור שיש לי שליחות ותפקיד, ולהלחם כל הזמן נגד כל העולם, נוסף קושי גדול פי כמה, שלא יודעים איך ומה לעשות, ואיך להתנהג אחר שלא הצלחנו.

האמת, ששאלה זו בעצם מטרידה כל יהודי באשר הוא (כמובן, מי שיודע שהוא יהודי, ומה זה יהודי), באתגליה או באתכסיה, שהרי כל אחד זועק בתוך לבו "רוצה אני" "רצוננו לעשות רצונך", רק שבשטח, המלחמה כבדה מדי, בפרט כאשר רואים שגם אלו שמתעקשים, לא מצליחים, ורק ב'מזרח' יושבים להם כמה צדיקים, שכנראה מצאו את ה'רכבל' שמוביל לשם, ולנו רק נותר למחוא כפיים, ולשיר "ימים"... וממילא מרימים ידיים, ואומרים (לא בפירוש כמובן) "א"כ, איזיל ואתהני בהאי עלמא' רח"ל.

א"כ זוהי בעצם השאלה הגדולה מה עושים כאן בעולם? כמובן, יש תורה, ותר"ג מצוות, אך זה גופא, איך זוכים לקיימם, וכראוי, וגם שכמובן, העבודה היא לא 'שחור לבן', תעשה את ההוראות הללו, קרי תרי"ג מצוות, והו. יש לכ"א את חלקו בתורה, ואת חלקו בקיום התורה, את תפקידו שלו בעבודת ה', את חלקו בהמלכת ה', ותיקון העולם (שזהו תכלית כל התורה והמצוות כאמור), ויש כמובן גם את כל היצרים, והנסיגות, והמשיכות, והתאוות, שיש לכ"א בפ"ע, ויש את כל הפנימיות של המצוות, והמצוות שבלב, וכל מה ששייך להרגשת הלב, שזהו בעצם רוב התורה, כפי שהאריך בעל "חובות הלבבות" בהקדמתו, ויש כאן שאלה מאד רצינית: מה הולך כאן, מה עושים, איך מסתדרים (לא כמובן של 'להסתדר', שזה אפשר בקלות יחסית, אלא להסתדר באמת, כלומר, למלאות את התפקיד כראוי, על הצד היותר טוב).

והן אמנם ברור שיש לכל זה מענה בספרי הקודש, החל בתורה שבכתב על כל כ"ד חלקיו, ממשיך בדברי חז"ל הק', ואח"כ גדולי הדורות, ראשונים, אחרונים, צדיקים, עד בעלי המוסר, כשכמובן כל חלק ממנו, נכתב לפי עניין הדור, ולפי סגנון הדור, לפי המצב, ולפי הנסיגות, ולפי הסגנון שמשפיע (שאינו זה כמובן רק עניין טכני, אלא הנהגת ה', כבשי דרחמנא), וגם בדורנו ברור שאף א' מהם לא 'יורד מהמפה', כולם נוגעים ומועילים למעשה, ובנוסף לזה, [או מדויק יותר, כדי לתרגם את זה אלינו], יש את כל ספרי המוסר שנכתבו בדורנו ולדורנו, ע"י גדולי הדור וצדיקיו, ואין צורך לפורטם, וב"ה עם ישראל כבר קיים הרבה מאד שנים ודורות, ועושה הרבה נח"ר, וכבר תיקן הרבה מאד, אפשר לומר, כמעט הכל.

אך כבר דברנו הרבה, בע"פ ובכתב, שהסגנון של הדור כיום, סוג הנסיגות, גודלם ועוצמתם, וחלישות הלבבות והמוחות וכו', מצריך סגנון מיוחד לגמרי, כפי שמודה כל בעל אמת, וכפי שכבר בשטח פועלים הרבה מהמשגיחים, וכל היועצים בחינוך (אלו שבאמת מועילים ב"ה), סגנון זה כבר מצוי היום בהרבה ספרים, ובהרבה אופנים, ויכול להיות נלקח מכל מיני מקורות, אך האמת יורה דרכו, שהמקור המקורי ביותר, המדויק ביותר, הבהיר ביותר, והמועיל ביותר, הוא ספרי ברסלב, והוא באמת המקור שממנו לקחו אותו כל האחרים, כמודע או שלא כמודע, באתגליה או באתכסיה, כאשר הארכנו בזה כבר הרבה, ואין רצוני להאריך בנקודה זו.

אני אישית משוכנע בזה, פשוט מהסיבה, שמוהר"ן אמר כך בפירוש, שא"א להסתדר עם נסיגות דורינו, בלא תורתו ועצותיו, אך גם מי שעדיין אין לו מספיק אמונת חכמים, יכול לראות זאת במציאות, אם יסתכל בעיניים אמיתיות.

אפשר להצליח חלקית, אולי, בדרכים אחרות, אך לזכות באמת למה שצריך, שזה אומר, להבין מה זה העולם, מה קורה כאן, מה התפקיד של עם ישראל, מה התפקיד של דורנו, מה התפקיד שלי, להבין מה נעשה בעולם יום יום,

ומדוע זה בדוקא, ואיך באמת מתמודדים עם זה, לא רק כ'בדיעבד', אלא כ'לכתחילה שבלכתחילה', כלומר בהרגשה ש'את זה אני רוצה', יש פה אתגר שניתן רק לנו, הוא מתוק ונעים, מלא עונג סיפוק ושמחה, ויש לנו את כל האפשרות להצליח בו בשלימות, לחיות חיים אמיתיים, חיים של קרבת ה', של דבקות, של קדושה, של שעבוד מוחלט למלכותו ית' מתוך הרגשה של 'בן' ולא רק של 'עבד', ולא להתבלבל משום דבר שקורה בעולם בכלל, ולכל אחד בפרט, כ"ז אפשרי רק על ידי זה, לא נעים לשמוע? הרבה יותר לא נעים להשאר בבז' של העולם ויצריו.

כמובן, שאחר שיודעים את דבריו ותורתו, ומשתדלים לקיים את עצותיו, אפשר לפתוח וללמוד את כל חלקי התורה, וכל ספרי המוסר, ואפי' שער היראה ב'ראשית חכמה' - עם תענוג והרגשת 'גן עדן'.

ויש כאן נקודה עמוקה הרבה יותר, והיא צריכה הרבה התבוננות, והרבה אמת. היא מחודשת אמנם אצלנו, אך ברורה מאד בחז"ל ובכל ספרי הקדמונים, ובבחינה מסוימת, מדובר על עיקרי היהדות ממש. ואבקש מהשי"ת שלא אכשל בלשוני, ואצליח להבהיר את כוונתי היטב, וממך אבקש, להשים לב לדברים, לבחון אותם, והחשוב ביותר - להתפלל עליהם, והבא ליטהר מסייעין אותם.

ובכן, נקרא לנושא בשמו, קוראים לזה - "התקרבות לצדיקים". כלומר, כולנו יודעים שאנו צריכים לקבל את התורה וההנהגה, מפי תלמידי חכמים וצדיקים, מפייהם ומפי כתבם, שילמדו אותנו ויורינו איך להתנהג בהלכה ובעבודת ה', וזה נקרא בלשונינו "שימוש חכמים", וזה בודאי נכון, אך האמת שלא די בזה, יש משהו הרבה יותר חזק והרבה יותר עמוק.

יש מושג של "ביטול", של "התקרבות", ושל "דבקות", ב - ב - "צדיק". כלומר, מלבד שאני בא (אליו או לספריו), לשאול אותו, ולשמוע ממנו, ולקבל ממנו את הנצרך, יש מושג ו'עבודה', של "להיות שייך אליו", לבטל את עצמי ואת נשמותי אליו, להיות מבוטל אליו, ולהיות "נכלל" בו. כך הוא יכול לא רק "לומר" (או לכתוב) לי, ו'ללמד' אותי, הדרכה, אלא "להאיר" בי, להאיר בנשמותי, את ההדרכה הנצרכת, את הכוחות הנצרכים, את החיזוק, ואת הדרך שלי הפרטית והאישית בעולמי ובעבודתי, לפי שורש נשמותי.

נשמע מחודש (או יותר גרוע...) ובכן, מדובר במצות עשה דאורייתא, מהחשובות ביותר! והוא נלמד מהפסוק "ולדבקה בו".

מצוה זו היא הדבקות בו ית', שכמובן אין הכוונה רק "ללמוד" מהשי"ת, ו'לשאול' אותו, אלא להתבטל אליו כליל, ולהיות נכלל בו, באהבה, בחיבור הנשמה, בדבקות של כל החושים, עד להרגשה שאיני קיים כלל, רק השי"ת, זוהי מצוות הדביקות בה', אמת?

ע"כ אומרים חז"ל (כתובות קיא): וכי אפשר לאדם לידבק בשכינה, והא כתיב 'כי ה"א אש אוכלה הוא', אלא הכוונה להדבק בחכמים ותלמידיהם. ע"כ.

הבנת פעם את הגמרא? מה הבעיה להדבק בה', ומה בכך ש'אש אוכלה הוא', האם משום כך, כל הנ"ל לא יכול להיות מעשי? אך הביאור הוא, שאין לאדם מושג איך דבקים בה', 'אש אוכלה' הכוונה שהוא למעלה מהשגתו, אין לנו כלל כלים ודרך להגיע לזה! מה נעשה אם כן, האם ממילא מצוה זו אינה מעשית? לא, היא כן מעשית. הכיצד? ישנם חכמים, צדיקים, שהם כבר הגיעו לדרגה שיש להם השגה בו ית', והם הגיעו באמת לביטול מוחלט, ודבקים בו לגמרי, ו'נכללים' בו לגמרי לגמרי, וכבר לא נשאר מעצמיותם כלום, והם עצמם כן בתפיסתנו ובהשגתנו, אם כן עלינו "להדבק" בהם, ובזה אנו דבקים בו. נפלא.

שים לב, זו לא רק 'דרך' להגיע לדבקות בה', אלא זוהי הדבקות בעצמה, "לדבקה בו" קרי להדבק בחכמים, חושבני שכל זה מפורש, פשוט פשוט בגמ' ורמב"ם (מצוה ו').

[בנותן טעם להוסיף, מש"כ הרמב"ם (סח"מ מצוה ז'), שיש מצוה להשבע בשם ה', אך אם חלילה נשבע בדבר אחר שבבריאה הוא שבועה בע"ז רח"ל, אך הוסיף שאם נשבע ב"משה רבינו", הרי"ז כנשבע בשם ה'!!!!...]

והטעם, משום שברור לכל, שהמושג "משה" מתורגם אוטומטי: "שליח

בית הגנזים

המשך המאמרים של הרה"ח ר' שמחה בארנשטיין זצ"ל מלאד'ז
בגדולת מעלת ארץ ישראל עפ"י משנת רביה"ק

ג. ארץ ישראל – מקור האמונה (המשך)

מובא בספרי יראים [ראה שיחות הר"ן רכ"ב] שכל התהוות מעשי בראשית היתה בשביל האמונה. צפה השי"ת מראש שיהיו אנשים שישבילו הרבה יסורים בשביל אמונה מחמת הכפירות, ההסתתרות, ההעלמות, המבלבלים את המוח ומעקמים את הלב, והם יתגברו נגד אלו המחשבות והעקמימיות ויתחזקו באמונה, ובשביל זה ברא השי"ת את כל מעשי בראשית.

"עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי" (תהילים ק"א) אומר ר' נחמן זצ"ל שעיני צופיות ומביטות באלו המחזקים באמונה נגד כל הבלבולים שעובר עליהם, ודייק הכתוב לומר 'בנאמני ארץ' להורות כי מדת האמונה תלויה בארץ ישראל, אורא דארץ ישראל מחכים ועיקר החכמה היא האמונה "אמרת" אחכמה והיא רחוקה ממני" אמר החכם מכל אדם, החכמה האמיתית רחוקה היא מדעתנו כרחוק מזרח ממערב "כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי אמר ה' כי גבהו שמים מארץ כן גבהו דרכי מדרכיכם ומחשבותי ממחשבותיכם" (ישעיה נ"ה). ועל כן עיקר החכמה היא האמונה, ובכח האמונה הקדושה נפתחין לפני האדם שערי שמים, ורואה מראות אלוים עין בעין, בכח תוקף אמונתו, וכמו שאמר מורינו ר' נתן זצ"ל (תלמידו של הר"ן ז"ל) "נ'פתחו ה'שמים ו'אראה מ'ראות א'לוים" (יחזקאל א') ר"ת 'אמונה' האמונה פותחת לפני המאמין שערי החכמה והבינה דקדושה, ומכניסה אותו לתוך היכלי עונג של השגות נפלאות ונוראות המשיבות נפש ומשמחות לב.

וזה שאמרו חז"ל "כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוך וכל הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלוך" כי א"י היא שער השמים בחי' "וזה שער השמים" (בראשית כ"ח) השער הוא להוציא בו ולהכניס מבפנים לחוץ ומבחוץ לפנים וכן ארץ ישראל היא שער השמים להוריד למטה דעת עליון ולהגביהם עי"ז למעלה שיצאו מדרך איצטגונותם מדרך הטבע ש"טבעו" בה (לשון נופל על לשון) ויתחילו לבחור בדרך "אמונה" בחי' דרך "אמונה" בחרתי (תהילים קי"ט) להאמין באמונה שלימה בה' ובצדיקיו ולדעת כי כל דבר קטן וגדול, כללי ופרטי, מתנהג רק בהשגחתו וכרצונו ית' בחי' "כי לה' המלוכה" (ליקוטי הלכות).

ובזה מפרש הר"ן זצ"ל הפסוק "קחו מזמרת הארץ בכליכם" (בראשית מ"ג) מ"זמרת" מלשון – זמר וניגון, כי יש ניגון של דרך הטבע בחינת "השמים (מערכת השמים – דרך הטבע) מספרים כבודו" כי גם הטבע מתנהג ברצונו ית', אבל יש ניגון של השגחה כאשר השי"ת מנהיג עולם בהתגלות השגחתו הפרטית, והיא ההנהגה של לעתיד לבא, בחי' שירו לה' שיר "חדש" כי

<< המשך

ה"י! אין לו עצמיות אחרת, וממילא כוונת הנשבע היא באמת לשם ה', והדברים מופלאים].

וזה פירוש המושג שהזכרתי – "התקשרות לצדיקים", וכפי שמבואר בליקו"מ סי' קל"ה, שהכוונה מל' "ונפשו קשורה בנפשו", כלומר, לאהוב אותם אהבה גמורה, עד כדי התקשרות של נפש בנפש.

כאשר כך אדם עושה, הוא מקבל חוץ מהמילים בעצמם שהוא שומע או לומד בספר, גם "הארה" לתוך נשמתו, באופן שהדברים יקלטו אצלו לפי מה שהוא צריך, לפי תכונתו, לפי אפיו, לפי תפקידו, ובעצם, לפי שורש נשמתו – במדויק, עם כל הנצרך (חיזוק, כוח, בהירות, כלים וכו'), כמו מלאך שמכה על קדקדו, ואומר לו גדל, או יותר מדויק, כמו אם שמניקה ומגדלת את בנה הקטנטן, שכל כולו תלוי בה.

כך בעצם התחיל קיום התורה, דור המדבר, היה כולו מבוטל למשה רבינו, עם כל בחינות הביטול, וכך קיבלו את התורה, וכך זכו לקיים את התורה, הכל ע"י ההארה שמשעה רע"ה האיר בהם, וזה אף כשהמשך, שאלו וביירו את דיני התורה והנהגותיה, אצל שרי האלפים והמאות וכו', אך את היכולת ואת הדרך לקיים, קבלו ממרע"ה, וע"ז קם קורה ואמר "כי כל העדה כולם קדושים וכו' ומדוע תתנשאו וכו'", כלומר, כולם קבלו את התורה, יש ב"ה הרבה שיודעים את כל התורה, מה לך להתנשא יותר מכולם, והסוף ידוע.

וזהו שלב ראשון, שכאמור לא רק שהוא ברור ואינו מחודש, אלא אדרבה, הוא מהעיקרים ממש.

(המשך יבא בעז"ה)

ימי החנוכה תשע"ה

נפלאות (למעלה מדרך הטבע) עשה (תהילים צ"ח) – ארץ ישראל אינה עומדת תחת רשותו של שום שר ומלאך וכל התנהגותה היא בחי' "נפלאות" למעלה מדרך הטבע בחי': תמיד עיני ה' אלוך בה וכו', ולכן כששלח יעקב בניו מצרימה אמר להם "קחו מזמרת – זמר וניגון – הארץ בכליכם למען תמשיכו עליכם נפלאות ה' ותזכו לישועה. (ליקוטי הלכות).

גם ענין "קדושת ארץ ישראל" ו"טומאת ארץ העמים" – כמחז"ל "גזרו טומאה על ארץ העמים" – מבאר הר"ן ז"ל בדרכו הנ"ל: ארץ ישראל – ארץ קדושה היא; האויר שבה קדוש הוא מלא מהתגלות ה' – לא כן ארץ העמים, העמים היושבים שם רחוקים מאמונה זכה וברורה ועובדים לחוקות שמים וארץ, דרך הטבע – ועל כן "טמאים" יקראו.

"אמונה" – היא נשמת העולם, חיות העולם, האדם המסדר את חייו על דרכי ה"אמונה" – חייו מלאים שמחה, חיים, ברכה, שלימות. בלי אמונה נשאר האדם בלי נשמה, בלי חיות וימיו מלאים עצבות, קללה חסרון... "אמונה" מקור הברכות בחי' "איש אמונות רב ברכות (משלי כ"ח) שלימות כל הדברים הגשמיים והרוחניים, בלי אמונה כל הדברים חסרים, וגם ה"דעת" עיקר שלימותה הוא רק על ידי אמונה, "אמונה" הוא יסוד ושורש כל המידות טובות, המדריגות הקדושות, מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, בחי' "אני" ראשון ואני אחרון, ולכן המאמין, החי, נקרא קדוש, בלי אמונה בלי נשמה – טמא יקרא.

"מי שיש לו אמונה חייו חיים" (שיחות הר"ן) ומוצא הוא ז"ל סמוכים לענין האמור בדברי רש"י ז"ל (ויקרא א' א') על הכתוב ויקרא אל משה – קריאה לשון חיבה אבל לנביאי האומות עכו"ם נגלה עליהם בלשון ארעי ו"טומאה" שנאמר "ויקרא אלוים אל בלעם" – מי שראה בהנהגה שהשי"ת מנהיג את עולמו רק ארעיות, מקריות – ויקר – מקרה הוא – הרעה הנפסדת הזאת היא טומאה חמורה, המטמאה את נפשו של האדם ומכלה את גופו (כלשוננו של רש"י הק' "בלשון ארעי וטומאה" הקיש שניהם יחד).

אבל נביאי ישראל רואים את הא' זעירא שבויקרא והם מורים את העם דעת ובינה להבין, כי כל דבר ודבר המתרחש ובא לעולם הוא "קריאה" מאת השי"ת אל בני האדם שישבו מדרגה הרעה ויחזרו למקור מחצבתם, ולא יטעו בני האדם לחשוב כי רק מקרה הוא, בראותם רק את החיצוניות שבהנהגת ה' ועינם קצרה מלראות את ה"אלף" הקטנה המצורפת למלת "ויקרא" ואזנם ערלם לשמוע בכל "המקרים" את קול קריאת השי"ת אליהם באמצעות כל הסיבות והמקרים המזדמנים להם בכל עת ובכל שעה. (ליקוטי הלכות).

ועל כן "ארץ העמים" – שחייהם חולניים הם, כל דבר במקרה יתלו, בחי' "לנביאי האומות נגלה עליהם בלשון "ויקרא" – נקראת "ארץ טמאה" אבל "ארץ ישראל" אשר שם – מלך ביפיו תחונה עיניו, ארץ החיים נקראת ארץ קדושה, מקודשת היא הארץ בעשר קדושות זו למעלה מזו, כנגד עשרה מאמרות שבהם נברא העולם וכנגד עשרת הדברות, כלליות התורה והקדושה (ליקוטי הלכות).

גדעון בעפרה

לכאורה אין שאלה כלל היכן נקבר גדעון, שהרי בנ"ך שם מפורש: "וימות גדעון בן יואש בשיבה טובה ויקבר בקבר יואש אביו בעפרה אבי העזרי". (לאפוקי מ'עפרה' השניה הנמצאת בחלקת בנימין).

אך שאלת השאלות היא היכן נמצאת עפרה זו? ואם כבר נמצא את העיר האם נוכל למצוא בתוכה את קבר גדעון ויואש אביו?

כאן יש להקדים ולהדגיש כי אין כל מסורת עתיקה על קבר כלשהוא של גדעון בן יואש. אין שום ספר מסעות שמזכיר את הקבר ובוודאי שהאריז"ל אינו מזכיר את מקום קבורתו. היחיד שחקר ובדק את הנושא הוא רבי יצחק גולדהאר בעל "אדמת קודש" שחי בירושלים לפני למעלה ממאה שנה, הוא זה שהעלה בספרו את הזיהוי כי עפרה היא הכפר הערבי "אל כופרין" הקיים באיזור רמת גלעד סמוך ליקנעם ואום אל פחם. ככל הנראה הוא הגיע למקום בשעתו וחקר אצל ערביי הכפר והם הראו לו כמה קברים המקודשים בעיניהם, הוא זיהה על פי השמות כי אחד הקברים הוא של גדעון בן יואש.

כאן גם המקום לציין כי ספר אדמת קודש זכה להסכמותיהם של גדולי ירושלים דאז, בראשם הגרי"ח זונפלד, הגרי"י דיסקין והרידב"ז. ועיין בספר "העקוב למישור" שהו"ל ידידנו מאנ"ש הרה"ג ר' שמעון מן שליט"א שהקדיש מאמר מיוחד "כבודה של תורה" בו הוא מוכיח את נאמנותו וכשרותו של בעל האדמת קודש, להוציא מלבם של אנשים מסויימים שעקב אינטרסים שונים הטילו מום בקדשים בתואנות שונות ושקריות שאין כאן המקום לפרטם. (יצוין גם קברו של רבי יוסי דמלחאי סמוך לקדש נפתלי - גם הוא נקבע ע"י האדמת קודש ע"פ כלליו בזיהוי השמות העתיקים, ואין לו כל מקור אחר).

לאור זאת אין שום מקום להשערות שונות שקמו להם בשנים האחרונות על קבר גדעון כאילו הוא נמצא אי שם בהרי השומרון (שם נבנה אף מבנה יפה על "קבר גדעון" שנקבע ע"פ גילוי בחלום הלילה לאחד מהמתנחלים באיזור...) וכן אי אפשר לקבל את הקבר "נבי שחאדה" הנמצא במערב הר הכרמל סמוך

קברו של השופט "גדעון בן יואש" שאותר ונתגלה בעז"ה בקיץ האחרון סמוך לקיבוץ עין השופט בהתחלתו של עמק יזרעאל מצד מערב, כבר הספיק למשוך אליו מאות רבות של מתפללים, בהם כמה וכמה חבורות וישיבות ואפילו נסיעות של משפחות, ששמחו על התגלית החדשה והתפעמו מהמקום ומאורית הקדושה הנושבת בו. הדרך אמנם אינה קצרה, אולם ההשתטחות על קבר נדיר כזה שווה את המאמץ, בפרט שלא ידוע אצלנו מתי הפסיקו יהודים להשתטח על הציון הזה, ואם בכלל היו שם יהודים באלפיים השנה האחרונות מאז גלה עם ישראל מארצו. כמובן שהשאלה הראשונה שנשאלת בפי כל היא: "מניין?" מי גילה לנו רז זה שדווקא כאן בפסגת גבעה נידחת זו, בלב הישימון, בדיוק כאן מצוי קברו של גדעון בן יואש? היו גם כאלו שהפגינו בורות מוחלטת ואפילו לא ידעו מי הוא ומה הוא "גדעון בן יואש" וגיחכו עלינו כיצד מצאנו שם יפה כזה לקבר שמצאנו... אי לכך נרחיב קצת לפני קוראינו, בראשונה מי הוא גדעון בן יואש, ולאחר מכן נעסוק בשאלת זיהוי מקום קברו, אשר כפי שנתפרש בנ"ך הוא נקבר בעיר מולדתו "עפרה אבי העזרי".

במצרים היו צדיקים - תושיע לנו בזכותם, ואם רשעים היו - הרי כמו שהושיע ה' אותם בחינם כך יכול להושיע גם אותנו בדור הזה..."

כאשר הוציא גדעון מפיו דברי זכות כאלה על כלל ישראל ענה לו הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו: "לך בכוחך זה והושעת את ישראל!!!"

מאז במשך ארבעים שנה היה גדעון מנהיגם של ישראל, בתחילה טיהר את ישראל מעבודה זרה עד כמה שהיה ביכולתו ולאחר מכן לחם נגד המדינים והצליח להכניע אותם במלחמה רצופה סייעתא דשמיא המתוארת באריכות בנ"ך, כיצד ביקש סימנים מהשם יתברך שיוכיח לו כי אמנם יצליח במלחמה, בהמשך מתואר כיצד יצא למלחמה עם עשרות אלפי חיילים ובסוף לאחר שקיים בהם את ציווי התורה "מי האיש הירא ורך הלבב" וכן בדק את צורת שתייתם במעיין כדי לידע מי הם הברכים אשר לא כרעו לבעל - נשאר לבסוף עם שלש מאות חיילים בלבד, ועימם הצליח בעזרת השי"ת להכניע ולהבריח את כל מחנה מדין שהיה רב כחול אשר על שפת הים.

לאחר המלחמה שב לביתו שבעפרה אבי העזרי, שם נשא נשים רבות ונולדו לו לא פחות משבעים ילדים. בתקופתו היתה רגיעה מצד

סיפורו של גדעון בן יואש מופיע בספר שופטים פרקים ו'-ח', ונסכם כאן בקצרה כמה נקודות כדי לקבל מושג מה. מומלץ למי שרוצה להרחיב את ידיעותיו ללמוד היטב את הסיפור מתוך הנ"ך ולעיין במדרשים הרבים.

גדעון היה השופט לאחר תקופתה של דבורה הנביאה. (שהיתה אחר השופטים עתניאל בן קנז, אהוד בן גרא ושמגר בן ענת). המצב של כלל ישראל בימים ההם הורע מאד עקב הצקותיהם של המדינים שהיו כתוצאה מעוון עבודה זרה. בני ישראל זעקו אל ה' וצעקתם עלתה השמימה.

יום ראשון של חול המועד פסח שנת ב' אלפים תרע"ו בעיר "עפרה אבי העזרי" אשר בחלקת שבט מנשה. גדעון בן יואש עומד בשדה אביו ודש את החיטים במהירות, כדי להספיק להחביאם לפני שהמדינים הרשעים יגלו ויחמסו אותם ממנו. בעודו עובד מתגלה אליו מלאך ה' ואומר לו: "ה' עמך גבור החיל!!!" כלומר, שה' נותן לו בזאת כח שיוכל להיות גבור חיל נגד אויבי ישראל.

גדעון עונה למלאך בטענה: "אתמול בליל הסדר קרא אבי יואש את ההלל ואמר 'בצאת ישראל ממצרים', מדוע איפוא נטש אותנו השם יתברך?" והוא ממשיך ומתחנן: "אם אבותינו

לכלא 6 הידוע, (בעליה למחנה "עופר") כאילו הוא קבר גדעון, היות ויש לנו רק מקור אחד ויחיד, והוא האדמות קודש שמציין את המקום במיקום שונה לחלוטין. דבריו הובאו גם בספר "עדן ציון" לחו"ג הג"ר ישעיה הורוויץ זצ"ל אביו של החסיד רבי שמואל הורוויץ זצ"ל בעל ימי שמואל.

אי לכך נצטט את דברי האדמות קודש מה שנוגע לענינו:

"בנחלת מנשה יש עיר אחת המצוינת בקורות העתים של עם ישראל. זאת העיר עפרה של גדעון בן יואש ומקומה בין סעיפי הר הכרמל למזרחה של המושבה זכרון יעקב במרחק 16 קילומטר. להשם עפרה העתיק הערביים הוסיפו אות נ' בסופו בקראם להעיר הזאת עפרן. אות ע' נשמעת במבטא של הערביים כמו אות ק".

להלן הוא מציין כמה נקודות ציון בנוגע לסיפורו של גדעון בנ", כמו המזבח אשר בנה בראש המעוזה, וכן ההר אשר טימאו אנשי עפרה והוא הנקרא כיום ג'וערה.

בהמשך דבריו הוא כותב: "אצל עיר עפרה של גדעון נשאר שלשה קברים הראויים שנתבונן בשמותיהם העתיקים, הקבר אשר בצד צפון של העיר מכובד מאד אצל הערביים שקורין לו מג'עד (Mdschaed)... ואחר שנתברר כי העיר עיפרין (אל כופרין) היא עפרה אבי העזרי, אין לנו ראייה

גדולה מזו שהקבר הצפוני שהערביים מכבדים אותו וקורין לו מג'עד הוא קבר של גדעון בן יואש. ואות נ' אשר בסופו של השם גדעון נתחלף לאות מ' והושם בראשיתו".

לאור זאת צריך לחפש את הכפר המסויים הזה הנמצא במרחק של 16 ק"מ מזרחית לזכרון יעקב ולבדוק בצד צפון האם קיים שם קבר מכובד מאד

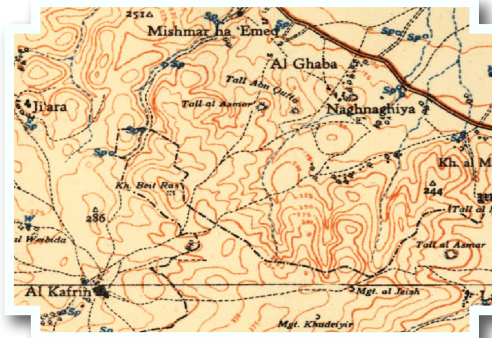
הנקרא בפייה מג'עד. בכל המפות הרגילות אין שום אזכור לכפר בשם כופרין, ולא ידענו אפילו היכן לחפשו. עד שב"ה מצאנו כי לפני כארבעים שנה יצא לאור ספר "ציוני מקומות הקדושים" ע"י חוקרי קברי הצדיקים הנוודים הרה"ח ר' שלום גפנר זצ"ל, ויבדלחט"א הרה"ח ר' נח שטרנפלד שליט"א ושם מופיע כדברים האלה:

"מעפולה פונים מערבה בכביש הסרגל ההולך אל חדרה, בסוף כביש הסרגל בתחילת וואדי ערה פרשת דרכים הנקראת צומת מגידו, פנה ימינה, צפונה, בכביש ההולך לחיפה, כק"מ אחרי מעברת מנסי פנה שמאלה בשביל לאחר כ-10 ק"מ בסוף השביל תגיע לכפר ערבי הרוס בשם כופרין, צפונה לכפר קבר הנקרא בפי הערבים מג'עד, לסברת הרב בעל אדמות קודש שם קבורת גדעון בן יואש"

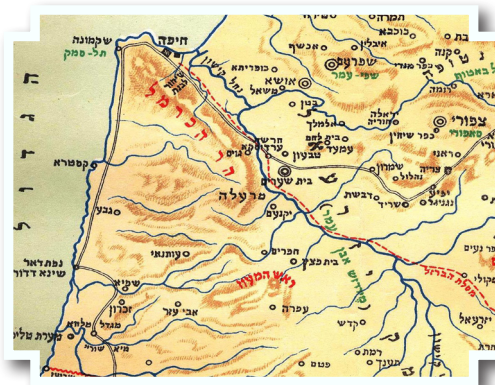
בכך נודע לנו מקומו המשווער של הכפר, וגם נתיישב לנו מדוע הוא אינו מופיע במפות, משום שנחרב עד היסוד בידי הציונים בשנות קום המדינה, כפי שעשו להרבה מיישובי הערבים. (לפני כמה שנים ב"יום האדמה" ערכו ערביי אום אל פחם תהלוכה לעבר חורבות כופרין בדרישתם להחזיר להם את אדמות הכפר).

בס"ד הצלחנו גם לאתר מפות ישנות משנת תרצ"ה ות"ש, בהם מופיע בבירור מקומה של כופרין. כן מצאנו מפות שבילים מעודכנות בהם גם מוזכר הכפר וכן מצאנו מידע אודות מעיין "עין כפר" המצוי בדרום הכפר וככל הנראה נקרא על שמו.

פריצת דרך משמעותית היתה כשקיבלנו מידע

מפה משנת תרצ"ה בה מופיע הכפר אל כופרין בצד שמאל למטה

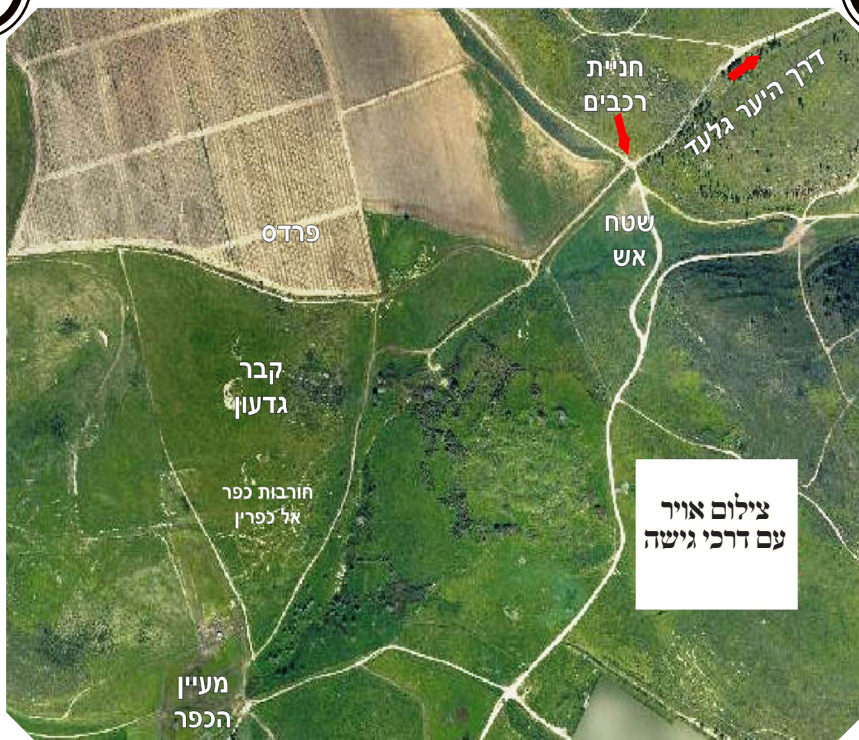
מפת האדמות קודש

מצבת הקבר

לקדושים
אשר
בארץ

הגישה למקום

היות ומדובר במקום חדש שעדיין איננו מוכר אצל רוב הנוסעים, הננו לציין את דרך הגישה למקום:

בסוף כביש 6 לאחר שהוא נכנס ומתמזג בכביש 70 מגיעים למחלף אליקים. במחלף פונים ימינה לכיוון רמת השופט וממשיכים ישר עם הכביש עד לצומת רמת השופט שם פונים שמאלה וממשיכים ישר (דרך רמת השופט) עד לככר הנמצאת בכניסה לקיבוץ עין השופט. בככר פונים שמאלה ולאחר כק"מ אחד קיים שלט משמאל לכביש "אתר הנצחה ג'וערה" וכן מימין לכביש שלטי עץ על העצים בהם נכתב "מטווחים"... (ניתן להגיע עד לכאן גם מהכיוון הנגדי דרך צומת מגידו)

נכנסים בזהירות לדרך העפר וממשיכים כק"מ לפי השילוט "דרך היער גלעד" בדרך עפר מסודרת אשר ברובה אף מצופה אספלט (מתאים לאוטובוסים) עד שמגיעים לשלט "אין כניסה - שטח אש" שם עוצרים את הרכב, בצד ימין לשלט עוברים ברגל את הברזל המונע מעבר פרות וממשיכים בדרך עפר משובשת. (בצד שמאל מתקיימים לפעמים מטווחי ירי ע"י הצבא ויש להזהר לא להכנס לשטח ההוא). כמאה מטרים לאחר מכן פונים ימינה בדרך העפר הממשיכה עד לראש הגבעה, כשמצד ימין לדרך קיים פרדס ענק של עצי פירות. בראש הגבעה פונים מהדרך שמאלה לעבר החורבה שבפסגה שם נמצא קבר גדעון בן יואש. (ניתן לטבול במעיין הכפר ע"י שממשיכים בדרך העפר הנ"ל ופונים שמאלה לכיוון דרום עד למעיין הנמצא במבנה בטון קטן הנמצא בעמק) בדרך חזור נוסעים באותה הדרך ע"פ השילוט "דרך היער ג'וערה".

שופטים): "גִּדְעוֹן בֶּן יוֹאֵשׁ, שְׁבִימִי הָיוּ יִשְׁרָאֵל בְּצָרָה, וְהָיָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִבְּקֵשׁ אֶדָם שְׁלֵמָה עֲלֵיהֶם זְכוֹת וְלֹא הָיָה מוֹצֵא, שֶׁהָיָה הַדּוֹר דָּל בְּמִצְוֹת וּבְמַעֲשִׂים. כִּיֹּן שֶׁנִּמְצָא זְכוֹת בְּגִדְעוֹן, שְׁלֵמָה עֲלֵיהֶם זְכוֹת, מִיָּד, וַיֹּאמֶר לוֹ: לֵךְ בְּכֶחֱךָ זֶה, בְּכֶחַ זְכוֹת שְׁלֵמָה עַל בְּנֵי..." זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

ומהם בימי בין הזמנים. קבוצה מסויימת אף ביקרה במקום באישון לילה והעידו על התעוררות גדולה מאוד שלא הרגישו בשום מקום אחר...

חז"ל גילו לנו (מדרש תנחומא פר'

של "רשות העתיקות" כי הם מצאו "מצפון מערב לכפר הערבי הנטוש אל-כפרין בראש הגבעה יסודות בנויים באבנים של מבנה מלבני גדול. מדרום לגבעה - הריסות מבני אבן של הכפר הערבי הנטוש אל כפרין".

לאור כל המידע הזה יצאו למקום כמה אברכים ביום כ"ו אייר תשע"ד, לאחר חיפושים נמצאו חורבות הכפר ומצד צפון בראש הגבעה נמצאו אבן שרידיו של אותו מבנה מלבני גדול, אשר בבדיקה פשוטה נראה כי הוא שימש מבנה מכובד למדי ושונה בתכלית משאר בתי הכפר ההרוסים הפזורים לדרומו. לאחר בדיקות וחקירות בכל האזור הזה לא נמצאו עוד שרידים למבנה גדול ומכובד. לאור כל זאת נראה בהחלט כי הוא הקבר המכובד ששכן בצפון הכפר ועליו נתכוון האדמת קודש שהוא קבר גדעון בן יואש.

המבנה הוא די גדול וניכרים בו שלשה חללים, שנים מהם גדולים יותר לצד דרום וככל הנראה שימשו לאולמות נספחים כפי שקיים בכמה מקברי הצדיקים שנבנה ע"י הערבים (כמו בנימין בן יעקב, ראובן בן יעקב ועוד) בעוד הקבר עצמו נמצא צמוד בחדר קטן יותר. ואכן לצפון שני החללים הנ"ל ניכר חדר נוסף קטן יותר, אולם נראה בבירור כי הוא נבנה בתקופה קדומה בהרבה מאותם אולמות, כמו כן נמצא בתוכו אבן מלבנית גדולה וענקית המזכירה מצבת קבר. (אולם יתכן כי היא חלק ממשקוף הכניסה שהתמוטט).

האברכים שהגיעו למקום חפצו כי מי שיגיע למקום בעתיד יידע כי אכן הגיע למקום הנכון, אי לכך לקחו את האבן הגדולה והרכיבו ממנה מצבה יפה עליה כתבו את השם "גדעון". איננו מתיימרים לקבוע בבירור כי בדיוק במקום המצבה שם נמצא הקבר, ובהחלט תתכן סטייה של כמה מטרים מהמקום המדויק, אבל באותה מידה ניתן לקבוע בבירור רב כי המבנה בכללותו הוא המקום עליו התכוון האדמת קודש שזיהה אותו בתור קבר גדעון בן יואש.

מאז כבר הגיעו למקום קבוצות רבות באוטובוסים רבים, מהם בערב ראש חודש,

תחזיקו עצמם יחד!

הזכות והחובה להשתתף בחבורות

~ שיחת הר"ר אברהם צבי גלינסקי הי"ד - סעודת ר"ח חשוון ~

עומדים אנו בר"ח שהוא ענין התחדשות שהם עתידים להתחדש כמותה וכמו ש' נתן מדבר הרבה על ענין קידוש החודש.

הולך לפנינו חורף, מצד אחד זה זמן של תרדמה כמו שרבינו אומר שחורף הוא בחי' עיבור ומוצד אחד זה זמן של התחדשות ה"גילדענע נעכט" וכמו שאנ"ש ידעו תמיד לעשות עסק מזה.

ואחד מהדברים שצריך התחדשות זה ענין החבורות וענין זה צריך הכי הרבה חיוזק בגלל כמה סיבות אחד שהעיקר ההשארה של הרבי זה ע"י התלמידים, החברים היקרים שמתאספים יחד ומדברים ביראת שמים כל אחד מהנקודה שיש לו כשמתאספים יחד לדבר בעבודת ה' אפשר לקבל כזה חיות כזה כרען, ולכן הבעל דבר משליך את עצמו על הדבר הזה הוא יודע היטב הוא בקי ישר והפוך בליקו"מ ובליקו"ה וכל ספרי רבינו, והוא יודע המקומות שטוב לו להשקיע שם, אין לו הרבה זמן הוא יודע מה הכי חשוב אצל הרבי ובוהו הוא משקיע את כל כוחותיו.

הנושא של אהבת חברים היה אצל אנ"ש חזק מאוד ודבר פשוט ביותר שעיקר ההשארה של הרבי תלוי בזה. בזמן של הרבי היתה חבורה בעירו של מוהרנ"ת והיו אנשים פשוטים ולר' נתן היה חלישות הדעת והדבר נפסק אמר לו הרבי "המנין שלכם היה בוקע רקיעים". האור של הרבי אפשר לקבל רק ע"י חבורה. יש עוד שיחה שהיה פעם יו"ט ע"ש וישבו יחד לדבר מהרבי וכשנכנסה השבת ברכו ברכהמ"ז והלכו להם והרבי הקפיד ואמר להם היה לכם לפרוס מפה ולקדש ולדבר הלאה.

יש בעיה שכל פעם חושבים "מי ידבר היום בחבורה?" ולכן מובן שכל אחד יש לו מניעות או שמוצא לו עבודות אחרות שחשוב לו יותר, ועוד הסתרה יש שידוע שאת זה לעומת זה עשה אלוקים וכמו שאפשר לדבר עם חברים ולזכות למדרגות גבוהות כך אפשר לבוא ולדבר דיבורים שאינם מהתכלית וחבל.

יש משל שאחד היה בכותל ובכה הרבה ופגשו גביר ושאלו למה אתה בוכה ואמר לו שהוא צריך לחתן בן ואין לו ההוצאות אמר לו הגביר בא אלי הביתה באמריקא ואתן לך את כל מה שאתה צריך, ונסע אל הגביר וקיבל אותו בפנים מאירות ואמר לו אתה יכול להיות אצלי בבית אבל בחדר שלי אל תכנס והוא לא התאפק וכשהגביר הלך להתפלל נכנס להחדר וחפץ ופשפש ופשפש שם תפילין יקרות מאוד שהיה להגביר מירושה מכמה דורות, וכשהגביר נכנס לבית מרוב פחד שכח לסדר החדר וברח מהחדר ואמר לו הגביר בכעס צא מביתי ואני לא רוצה לראות אותך. כך אחד נוסע לרבינו לר"ה כדי לקבל תיקון הנפש ומגיע שם ומתחיל לדבר על אחרים והוא נכנס כביכול למוחזין של הרבי ומתערב בתיקונים של הצדיק ואז יכול לאבד הכל. יש תורה שאבידות מחפשים אצל הצדיק ובתנאי שלא יהיה רמאי ושקרן, זאת אומרת שאינו נכנס למעשה של השני ואינו מחפש את אבידות שלו.

שלשה השארות של הרבי הם הציון, הספרים והשלישי הוא החברים, אצל אנ"ש ידעו שצריך לדבר שיחת חברים כל יום כמו התבודדות.

בכך נציין כמה נקודות מה התועלת של החבורות, קודם כל לא לוותר על שום חבורה כי בזה תלוי הכל כל החיים נצחיים, הרי כל אחד רוצה להיות עובד ה' ולהיות נקי מכל הבלי העולם הזה בתכלית, והעצה לכך לא לוותר על החבורה השבועית בשום פנים ואופן זה ממש בחינה של מעוות לא יוכל לתקון, כל אחד יכול להעיד בעצמו שהחבורה הזאת הציל אותו, השיעור הזה הציל אותו, ואם הוא לא מגיע בגלל עצלות וכו' זה אבידה לנצח.

אחד מהנקודות זה התעוררות השינה כמו שרבינו אומר שהיום אבדנו כתר הנעשה ונשאר לנו רק כתר הנשמע, זה אומר שהיום יותר קל לקבל משמיעה יותר מלימוד בספר.

עוד נקודה יש חוץ מהענין של לקבל בחבורה יש בחינה של 'נתינה' דהיינו שמגיעים לחבורה כדי לתת ולהשפיע, וזה נחלק לשתי חלקים בגשמיות וברוחניות. בגשמיות כולם יודעים את השיחה שיש הרבה שמסתובבים עם עצבות ולב נשבר ואחד מגיע עם פנים שוחקות ומחיה אותם "ולהחיות אדם איני דבר ריק" - אומר שם הרבי.

אני זוכר סיפור נורא לפני כמה שנים בברכפלד שאז התחלנו לעשות מנין שני וזה היה מאוד קשה כידוע, והשתדלתי להודות לכל אחד שהגיע להמנין, והיה אחד שהגיע בקביעות ואני אמרתי לו כל יום תודה. פעם אחת ניגש אלי אחר התפלה ואמר לי שרצונו לדבר אתי אמרתי לו בשמחה רבה, אמר לי "אם יש לי עוד כיפה על הראש זה רק בזכותך ובזכות עוד אחד מאנ"ש דברכפלד". ושאלתי אותו למה ענה לי שהיה לו קשיים גדולים בבית והוא נהיה מאוד שבור ורצה לעזוב כמעט את הכל רח"ל, ואותו מאנ"ש ניגש אלי וקבע איתי שיעור והרגשתי כזה חיות שאחד עוד רוצה אותי בזה העולם ואתה שאמרתי לי כל בוקר תודה זה היה כל החיות שלי, בקיצור הוא התקרב לרבינו עי"ז הענין של להחיות אדם אינו דבר ריק. כולם באים לחבורה ואף אחד אינו יודע מה הולך אצל השני בגוף ונפש וממון לא הכל רואים בחוץ ובוהו שאחד אומר לשני מילה טובה ומתחזקים יחד בזה יכולים להחיות אחד מה שאפילו לא יודעים מה עושים, וברוחניות זה פשוט שזה מעורר אחד את השני וממילא שכאחד לא מגיע הוא מחליש את כל החבורה.

עוד נקודה לפעמים מרגישים שאין לי התעוררות בחבורה ובאמת אין האדם יודע במה משתכר ואין אדם יודע שעתו. אחד מתלמידי מוהרנ"ת אמר שהיה נכנס למוהרנ"ת כל יום ואמר אח"כ שלא כל יום דיבר מוהרנ"ת אבל אם הוא כבר דיבר זה היה שווה על הכל. שמעתי פעם מר' אליעזר חשין לגבי ליקו"ה שיש הרבה דפים שאין התעוררות ויש דפים שזה ממש מלהיב ובוועד עד לב השמים ולכן אחד שיש לו קביעות בליקו"ה מגיע לדפים האלו, כן אצל החבורות לא תמיד יש התעוררות אבל מי שמגיע בקביעות יכול לחטוף פתאום כזה התעוררות שהוא לא חשב על זה לפני זה. (א"ה: אפשר להמליץ מה שנאמר בתהלים "לבוא תמיד - ציונות להושיעני")

וכן אפשר ע"י זה לתת חיוזק לחבורה, מילה טובה למארגנים עם הארת פנים, כי הבעל דבר עובד עם מזכי הרבים להחליש דעתם ולכן איננו יודעים כמה חלישות דעת יש לכל מי שעושה למען הכלל ובפרט בענין של הרבי, ולכן צריך הרבה לחזק את כל אותם שעושים שמארגנים וגם לרבות את הדרשנים, יש הרבה משפיעים שגמרו אומר להפסיק לדבר מרוב חלישות הדעת וכמה מהם אף הפסיקו, ואלו שממשיכים זה רק בגלל אותם בודדים שניגשו אליהם לאחד השיעור ואמרו להם תודה זה כל כך חיוזק אותי! וכדומה.

ראבר"נ אומר שהאור של הרבי כל כך גדול שאי אפשר לקבלו ביחידות רק ברבים ממילא הענין של החבורות זה להגיע, וגם הרבה להתפלל על כך "רבוש"ע תעזור לי שאזכה להגיע כל שבוע לחבורות ואזכה לקבל ולתת".

מוהרנ"ת אומר שאדם כל זמן שיכול להזיז איזה אבר ואפילו ממש בעת הגסיסה שאינו יכול לעשות שום דבר רק העיניים הוא יכול להגביה יש לו עוד תקוה, וכל זה רק עם מקושרים חזק חזק עם אנשי הצדיק, וכמו שרואים בחוץ שכשמסתובבים עם אנשי הצדיק מקבלים חיוזק אחד מהשני זה מתפלתו בכוונה וזה מנתינת צדקה שלו וכו' וכו' וכן בענין לימוד ספריו של הרבי מבינים הרב יותר כשמסתובבים עם אנשי הצדיק.

רבינו אומר בתורה ס"א שאי אפשר לקבל מהצדיק מחכמה עילאה מקודש קדשים רק אם יש אהבת חברים, כשיש אהבת חברים וכל האבנים נכללים יחד באבן שתיה ובוהו נמתקים כל הדינים וכל הצמצומים ומיטהרים מכל הטינופת של זה העולם, וראבר"נ בביאור הליקוטים על זה התורה מדבר הרבה מגודל מעלת אהבת חברים ובפרט אנשי הצדיק, הרבי אומר שתלמידי ר' עקיבא מתו על שלא היה בהם אהבה ואנ"ן [אנשי נחל ג'ובע] בחביבותא תליא מילתא, ומבאר ראבר"נ לפי הכללים שלו שמתו ע"י שלא היה להם אהבה, ושואל איפה רימו רבינו לפני זה שזכה עונש מגיע כשאין אהבת חברים, ועונה שהרבי מביא הפסוק "יקרא אל השמים מעל" שהחיות של האדם הוא רק מהחיבור שיש בין הנשמה להגוף, וכל אחד כפי חבירו זה בחי' גוף ונשמה ורק כשיש חיבור בין החברים אז זה בחינת של חיים ואם חלילה נפרדים מהחברים זה בחי' מיתה ח"ו. אהבת חברים זה מביא חיים אמיתיים חיים נצחיים וכל אחד יכול להעיד בעצמו כמה תועלת יש לו מהחבורה הן מהחברים והן מהשיעור.

יש עוד נקודה, מוהרנ"ת אומר בהלכות מתנה הלכה ה' שאין אדם יודע מה מצפה לו או מציאה או עקרב שזה מרמז על כל פגעי העולם אם לטובה אם להיפך ח"ו, ולכן לפעמים מגיע עת כזה שאין עם מה להתחזק ופתאום נזכרים מדיבורים ששמע פעם בחבורה וזה מחזק אותו ומציל אותו לעד ולנצח נצחים.

חזקו ואמצו!

מהנעשה בחבורות האברכים

התחדשות כללית ב"חבורות האברכים"

ימות החורף היוו תמיד זמן להתחדשות והתחזקות בעניני רביז"ל ■ בין שורות האיחוד נושבת רוח של החדשות בכלל ובפרט ■ סעודות ראש חודש התקיימו זה פעמיים ■ חבורה חדשה במוצאי שבת קודש למתקשים להשתתף בחבורות השבועיות ובכלל ■ חבורת "עסק התורה" בחידושים יקרים ■ שיחת הכנה לימי החנוכה הק'

פעולתם, וכשבוע לאחמ"כ התבשרנו על פתיחת חבורה דשה וכדלהלן:

חבורה חדשה

ברוך ה' לאחר מניעות עצומות וכיסופים דקדושה זכינו שנפתחה חבורה חדשה בהשתתפות הר"ר ישראל מאיר גלינסקי הי"ו בעל "אגרת לבן דורינו" אשר ידיו רב לו בקירוב רבים לדעת רביה"ק ולאחרונה איוה למושב לו בירושלים עיה"ק. החבורה מתקיימת בכל מוצאי שב"ק בבית ידידינו ר' חיים צצ'ק ני"ו רחוב שומרי אמונים (ר' חיים נאה) 12. סדר החבורה: נטילת ידים לסעודת מלוה מלכה בשעה 8:00 בדיוק, זמירות למוצ"ש, ולאחר מכן שיחה מאת ראש החבורה, ברכת המזון בשעה 9:30.

במיוחד (ראה דבריו במילואם בגליון).

כן שמעו דברים נחמדים מידידינו האברך היקר ר' יעקב הרשלר הי"ו מבית שמש שדיבר מענין השלש נקודות (ליקו"מ ל"ד) ואחד מהם הוא נקודת החבר.

בסיום קיבלו האברכים את הידיעה המשמחת על התחדשות בענין החבורות בכל מיני תחומים, אם זה בחבורות חדשות שיפתחו בעז"ה, אם זה בקיום "חבורה כללית" בעז"ה אחת לחודש, שיתקבצו כלל החבורות השבועיות לחבורה אחת כאחד יחד לחזק את האחדות בין החברים, וישירו ניגונים בהתעוררות וישמעו שיחה ממשפעי אנ"ש.

הדברים פעלו את

סעודת ר"ח חשון

בליל שישי א' דר"ח מרחשון התקיים סעודת ר"ח רבתי לכלל אברכי החבורות דפה עיה"ק ירושלים. כמאה אברכים השתתפו בה ליד שולחנות ארוכים, ואחרי שירה וזמרה פורתא נשמעו דיבורים חוצבים להבות אש מפי הר"ר אברהם צבי גלינסקי הי"ו מברכפלד שהלהיב את האברכים על ענין החבורות כמה הוא יסוד בעניניו של רבינו ז"ל והוא אחד מההשארות שהאיר לנו אדמו"ר זיע"א להתקבץ יחד ולדבר מעצותיו הק' ולהאיר אחד בחבירו הנקודה המיוחדת לו, ובכלליות הענין של אהבת חברים שעליה הזהיר רביה"ק

סעודת מלוה מלכה
בשילוב
סעודת ר"ח כסליו

היכוננו! היכוננו!
שבת התאחדות
והתעלות
לכלל האברכים

מהות הידיעה וההכרה בו יתברך אשר זוכין לכך ע"י הלל והודאה. כמו"כ ביאר ענין שבת חנוכה עפ"י כתבי האריז"ל לעובדא ולמעשה.

האברכים ישבו מרותקים לדבריו המתוקים, על אף שהתארכה למשך שעה, כידוע לכל נועם אמרתיו להפשיט מושגים עמוקים בבהירות. קדמה לכך זמן נכבד של שירה וזמרה בשיר ושבחה להשי"ת על נועם גורלינו, עם ניגוני החנוכה המעוררים.

ואחמ"כ נשמעו דברי פתיחה ע"י הר"ר ראובן שיף הי"ו, שהטעים על אודות מעלת החבורה הכללית להתאחד ולהתחזק כל האברכים באהבת חברים ביחד. וקרא לכל האברכים כל מי שיש לו עוד רעיונות והצעות לתועלת החבורות שיבוא ויציע זאת למארגנים, ונראה לעשות ככל אשר יראה למועיל.

רבים מעידים על השינוי המבורך במהות החבורות, וכולנו תפילה שנזכה בכח רביה"ק להרבות פעלים לתורה ולתעודה ביתר שאת להגביר את האחוה והאהבה בין אנ"ש, ונזכה כולנו כאחד להתחזק ולהתעורר בדרכי ועצות רביה"ק, עד אשר נזכה כולנו יחד לאור חדש שיאיר על ציון במהרה, אמן.

'אלה תולדות יצחק וכו' דינין קדישין דינין דמסאבא וכו'.

ובגמר הסעודה התבשרו האברכים על אוודת החבורות החדשות שנפתחו במשך חודש חשוון.

כמו"כ קיבלו כולם 'מנשר' ובו מפורט כל החבורות השבועיות, ובסיומה קריאה לבבית לכל אחד לבוא ולהשתתף בחבורה שבועית כרצונו וכפי מה שמתאים לו. איש בל יעדר.

שיחת הכנה

לימי החנוכה הק'

זה לנו שלישיה ברציפות שאנו זוכים בסייעתא דשמיא להתאחד אחת לחודש כלל חבורות האברכים.

בפעמיים הקודמות היה זה בסיומן סעודת ראש חודש כאמור, ועתה לקראת ימי החנוכה התקיימה בליל שני פרשת מקץ - אור לכ"ד כסליו ערב ימי החנוכה הק' כינוס כללי, בה נשמעה שיחת הכנה לימים הקדושים והמסוגלים מפי הרה"ח ר' פנחס בונקר שליט"א אשר הלהיב בדיבוריו הנפלאים את כלל האברכים בשגב קדושת הימים, אשר מאיר בהם אור הצדיק, על פי תורה ב' "ימי חנוכה הם ימי הודאה", והפליא בדיבוריו לבאר

אברכים שאינם יכולים להשתתף בחבורות המתקיימים במשך ימות השבוע מכל סיבה שהיא, מוזמנים בזאת לחזק ולהתחזק בחבורה החדשה שנקבעה במיוחד ללילי מוצאי שבת החורפיים הארוכים, אשר אפשר שאוב בהן הרבה חיזוק והתעלות בעבודת ה'.

חבורת "עסק התורה"

גם חבורת "עסק התורה" מתחדשת ביתר שאת וביתר עוז בסייעתא דשמיא. מטרת החבורה היא התחזקות בלימוד תורת רביה"ק בסדר "התורה הזמנית", כאשר כעת לומדים תורה ל' - "מישראל דסכינא".

בכל יום ראשון בשעה 7:00 מתקיים שיעור בבירור וליבון עניני התורה בדרכי הפשט והעיון מפי משפיעי אנ"ש בהיכל בית מדרשינו הגדול מא"ש.

סעודת ר"ח כסליו

במוצאי שב"ק פרשת תולדות - ליל ר"ח כסליו התקיימה במסגרת "החבורה הכללית" 'סעודת ראש חודש' בשילוב 'סעודת מלוה מלכה'. במהלך הסעודה נשמעו דיבורים חמים מפי הר"ר נתן יוסף בורשטיין מעניני פרשת השבוע ע"פ תורה ע"ד

ר' ראובן שיף
בדברי פתיחה

ר' פנחס בונקר בשיחה

למנצח בנגינות -
נעימות שירי החנוכה

החבורות השבועיות

חבורת "עסק התורה":

לימוד "התורה הזמנית" (כעת לומדים תורה ל' "מישראל דסכינא") בהיכל בית מדרשינו הגדול מא"ש - כל שבוע משפיע אחר
אחראי: ר' חיים צצ'יק 05484-85412

יום א'
בשעה
7:00

חבורת יום ד':

בבית מדרשנו מא"ש בהיכל "בית צבי", באידיש, אחרי מעריב, ע"י הר"ר ראובן שיף הי"ו
אחראי: ר' עקיבא אנשין 05731-25693

יום ד'
בשעה
7:00

חבורת יום ב':

בבית ר' אליעזר קירשבוים רח' חוני המעגל 3 שוק מא"ש, באידיש ע"י הר"ר שמעון צבי שפירא הי"ו
אחראי: ר' שמואל נחמן גודלסקי

יום ב'
בשעה
7:00

חבורת יום ה':

בביהכ"נ "אור אברהם" שיחת חברים עפ"י ספר "ימי מוהרנ"ת", לאברכים בני ארה"ב
אחראי: ר' מרדכי האבערפעלד הי"ו 05484-95599

ליל
שישי
בשעה
8:30

חבורת יום ג':

כל שבוע בבית א' מחברי החבורה, אחרי מעריב, בלשה"ק, שיחת חברים ביחד עפ"י ספר "חיי מוהר"ן"
אחראי: ר' נתן צוקר

יום ג'
בשעה
7:00

חבורה חדשה:

סעודת 'מלוה מלכה' בבית ר' חיים צצ'יק רח' שומרי אמונים (חיים נאה) 12 ק"ד, ע"י הר"ר ישראל מאיר גלינסקי הי"ו.
מוצאי
שב"ק
בשעה
8:00

רק אתם תחזיקו עצמכם יחד אז תהיו אנשים כשרים

התורה הזמנית ממשיכים ביתר שאת תורה ל' "מישראל דסכינא"

ברכת מזל טוב חמה ולבבית שלוחה בזאת אל קדם ידידנו היקר המסור בכל לב ונפש למען חבורתינו הק'

הר"ר אליעזר קירשבוים הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו

בנשואי בנו נחמן הי"ו
למז"ט בשעטומ"צ

יתן ה' שובע שמחות באהלו ויזכה לרוות ממנו ומכל יו"ח מלא חפניים נחת דקדושה מתוך הרחבת וסייעתא דשמיא להרבות פעלים לפאר ולרומם שם ריבה"ק ביתר שאת ועוז.

חבורות האברכים

ברכת מזל טוב חמה ולבבית לחברי ילדי היקרים:

ר' משה דוד סופר, ר' דוד נחמן אנשין, ר' חיים מאיר טננבוים, ר' שמעון נתן שפירא, ר' אברהם הכהן גולדברג, ר' שמואל דוד שטרנפלד, ר' דוד רובינשטיין, ר' יצחק פיליס, ר' חיים רייכר, ר' נפתלי רונפלד, ר' אהרן נתן אנשין, ר' יעקב אהרן פלטינק, ר' יעקב בר"ש אנשין, ר' ישראל דוב הורביץ, ר' ישראל קלצקי, ר' שלמה גוטדינר, ר' משה ברנ"ז פראנק, ר' נתן שטיצער, ר' חיים נחמן רובינשטיין, ר' אליהו יהודה שפירא
להולדת הבנות

ר'
נחמן יונתן
גרינוולד
להולדת
התאומים

ר' שמואל
מאיר
פראנק, ר' נחמן
אדול, ר' מיכל
לוינון
להיבנס בנם
לעול המצוות

ר' נחמן נוימן, ר' נתן סיעה, ר' גבריאל נוימן, ר' נחמן צוקר, ר' דוד אליהו פרידלנדר, ר' שמואל ברא"ל שפירא, ר' יוסף ברוין, ר' חיים שלום ויינשטוק, ר' משה רובינשטיין, ר' שמעון ווייס, ר' יצחק נחמן גבאי, ר' אלישיב קורנבלום, ר' חיים שווארץ, ר' שמעון דוב בראנסדורפער, ר' דוד לייב ברוין, ר' מיכל זלוטניק, ר' אליהו שיק
להולדת הבנים